

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 341

De moord in Maide Vale.

95

Illustration
Dufour
Paris

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Alleenvertegenwoordigers voor België: Bestelhuis voor den Boek- en Dagbladhandel.

DE MOORD IN MAIDE VALE.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Een Russisch Student in Londen.

Het was omstreeks drie uur in den middag, toen voor een groote huurkazerne in Maide Vale, een der breedste verkeerswegen in het Noord-Westen van de wereldstad Londen, een groote, blauw gelakte auto stilhield.

Daaruit stapte een rijzig man, met groote elegance en toch eenvoudig gekleed.

Hij kon omstreeks veertig jaar zijn, en zijn haar begon aan de slapen eenigzins te grijzen.

Hij had een regelmatig, klassiek gevormd gelaat, met een paar doordringende grijze oogen, overhuid door prachtig geteekende wenkbrauwen.

Die man was John Raffles, de Groote Onbekende, de lang gezochte Gentleman-Inbreker, de man, op wiens aanhouding een premie van twee duizend pond sterling was gesteld, zonder dat nog ooit een enkele politiebeambte, hoe schrandere ook, er in was geslaagd, die som te verdienen.

Maar niet als zoodanig stapte hij thans uit de fraaie

auto, een groote Rolls-Royce, die nu voor het huis stilstond!

Neen, hij was op dit oogenblik Lord William Aberdeen, de bekende Londensche Philantroop, die bij handenvol het geld aan instellingen van liefdadigheid wegschonk, en die wel over onuitputtelijke rijkdommen moest beschikken.

Beide personen waren één.

Sedert vele jaren vervulde John Raffles deze rol, om des te gemakkelijker en veiliger zijn taak te kunnen vervullen — onrecht goed maken, lijden lenigen, en de misdaad straffen waar hij haar aantrof.

Hij sprak nu op zachten toon eenige woorden met den chauffeur, een man van reusachtigen lichaamsbouw, en de auto reed langzaam weg.

Raffles trad op de huisdeur toe, en schelde aan.

Een dienstmeisje deed hem de deur open.

Zij scheen hem te kennen, want zij deed de deur

dadelijk verder open, en liet den bezoeker binnentreden.

„Is mijnheer Domirsky thuis, mijn kind?” vroeg Raffles.

„Ja, Mylord! Hij zit geloof ik te studeeren! Ik zal hem zeggen, dat gij er zijt!”

„Laat dat maar! Ik zal hem zelf wel gaan verrassen!” zeide Raffles, en hij liep de vestibule over en begon de breede trap te beklimmen.

Op de eerste verdieping moest hij uitwijken voor iemand die van boven kwam.

Het was een man van een jaar of vijftig met een stuursch gezicht, goed gekleed, en met donkere zuidelijke oogen.

Hij bromde een verontschuldiging, daar hij Raffles bijna van de been was gelopen, en zette zijn weg naar beneden verder voort.

Raffles keek hem even na, en bromde in zich zelf:

„Dat is geloof ik mijnheer Draper, van de tweede verdieping! Hij schijnt niet in zijn humeur te zijn!”

Raffles zette zijn tocht naar boven voort, en pas op de vierde verdieping stond hij even stil.

Op het breede portaal kwamen verscheidene deuren uit.

Op een daarvan was een visitekaartje met een paar punaises vastgestoken, waarop te lezen stond:

„Dimitry Domirsky, student in de medicijnen.”

Raffles drukte op de electrische schelknop naast de deur, en een oogenblik later werd de deur geopend door een meisje met een echt Slavisch type, groote amandelvormige oogen, onberispelijk geteekende wenkbrauwen, en een fijn neusje.

Zij was zeker niet ouder dan twintig jaar.

Even keek zij den bezoeker aan, en toen riep zij verheugd uit, in een Engelsch dat bijna zonder accent was:

„Wees welkom, Mylord! Het is reeds lang geleden, dat gij mijn broeder een bezoek zijt komen brengen! Kom binnen!”

Raffles trad binnen, en volgde het jonge meisje naar een vrij groot vertrek door twee ramen verlicht, en dat als studeervertrek was ingericht.

Voor één van de groote vensters, voorzien van een gordijn hetwelk zoo was ingericht, dat het licht alleen door het bovengedeelte van het venster kon schijnen, stond een jonge man van omstreeks 25 jaar,

die bijzonder veel geleek op het meisje, hetwelk Raffles zooeven had binnengeleid.

Hij had dezelfde, prachtige amandelvormige oogen, hetzelfde zwarte glanzende haar.

Dat was Dimitry Domirsky, de jonge student in de medicijnen, die hier met zijn zuster Ljoeba en zijn moeder Sonja woonde.

Hij hield een reageerbuisje in de hand, dat gevuld was met een lichtblauwe stof, maar dat hij dadelijk nederlegde, zoodra hij den bezoeker had herkend, om hem met uitgestoken handen en een glimlach om zijn fijnbesneden gelaat tegemoet te treden.

„Daaraan doet gij goed, Mylord,” zeide hij, met een diepe fraaie getimbreerde stem.

Ook hij sprak het Engelsch zonder merkbaar accent, maar de zinsbouw scheen hem toch eenige moeite te veroorzaken, want soms hield hij midden in een zin even op, om na te denken.

„Ik hoop toch niet, dat ik je kom storen, mijn waarde Dimitry?” vroeg Raffles. „Ik weet bij ondervinding, dat er niets zoo onaangenaam is, dan om door een bezoek verhinderd te worden, als men bezig is met een belangwekkende proefneming.”

„Het had niet veel om het lijf, Mylord. Ik ben slechts bezig aan een kleine studie over de bloedcoagulatie bij menschelijke wezens post mortem! Maar het kan wachten — ik ben veel te verheugd, dat mijn weldoener mij weer eens komt opzoeken!”

„Stil, dat moogt gij niet zeggen!” kwam Raffles haastig. „Gij weet dat ik dat woord ongaarne hoor!”

„Maar Mylord, als Dimitry een ander woord gebruikte, dan zou hij verkeerd gedaan hebben!” viel Ljoeba uit, en haar mooie oogen glansden vochtig. „Zijt gij het dan niet geweest, die eenige jaren geleden het lot van ons beiden hebt aangetrokken, toen wij hierin het vreemdeland na het teekenen van den wapenstilstand aan de wanhoop ten prooi waren, daar iedere bron van inkomsten had opgehouden te vloeien, en mijn broeder op het punt stond zijn studies aan de universiteit te moeten opgeven? Hebt ge mij soms niet geholpen aan een betrekking als assistente aan het laboratorium van Prof. Hindsman?”

Maar Raffles maakte een afwerend gebaar en zeide op zachten toon:

„Ik zeg u dat het niets om het lijf heeft. Gij beiden

hebt het dubbel en dwars verdiend en niemand belet U immers, om mij de bagatellen, welke ik u heb mogen verschieten, later terug te geven als het u goed gaat in de wereld. Maar laten wij daar nu niet verder over spreken. Maakt Uwe moeder het goed?"

„In den laatsten tijd klaagt zij een weinig over pijnen in de borst, Mylord!" antwoordde Dimitry en er verscheen een zorgelijke trek op zijn knap gezicht.

„Zoo?" vroeg Raffles vol belangstelling. „Gij hebt toch immers dadelijk een goeden geneesheer geraadpleegd?"

„Dat spreekt van zelf, Mylord!" antwoordde de jonge student, „maar....."

„Welnu? Waarom spreekt gij niet uit?"

„Maar — hij was van oordeel, dat onze lieve moeder slechts zou kunnen genezen, geheel en al begrijpt gij, als zij een paar maanden in het Zuiden van Frankrijk kon doorbrengen. En — — — wel Mylord — er zijn redenen....."

Dimitry beëindigde den zin niet maar speelde zenuwachtig met zijn horlogeketting en keek uit het venster, dat uitzicht had op Maide Vale.

Raffles schudde zachtjes het hoofd, en zeide toen op licht bestraffenden toon:

„Mij dunkt toch dat wij elkander nu lang genoeg kennen om te weten, wat wij aan elkander hebben. Waarom hebt gij mij dat niet aanstonds gezegd? Luister eens. Morgen maakt ge alles voor het vertrek van Uw moeder in orde — wij spreken er later wel over."

„Mylord! Neen, dat kan niet, dat mogen wij werkelijk niet aannemen," barstte Ljoeba nu uit.

„Gij moet het aannemen, het betreft uwe moeder," viel Raffles haar glimlachend in de rede. „Maar wij zouden hier niet meer over praten, nietwaar? Het heeft ook werkelijk niets te beteekenen? Ik heb toevallig bij Avignon een klein landgoed, dat thans onbewoond is, en waar alleen mijn rentmeester vertoeft, een braaf oud man, die met zijn lieve dochter Uw moeder gaarne zal ontvangen en verplegen. Dat blijft dus afgesproken — en ik wil er niets meer van hooren — of ik maak aanstonds rechtsomkeert! A propos — ik ben zoeven uw buurman Draper op de trap tegengekomen, hij zag er tamelijk ontevreden uit. Is hij nog altijd dezelfde eenkennige sinjeur als twee of drie maanden geleden, toen hij hier introk?"

Broeder en zuster hadden een snellen blik met elkander gewisseld en de jonge student balde nu de vuisten, terwijl er een trek van hevigen toorn op zijn gelaat verscheen.

Ljoeba was beurtelings vuurrood en doodsbleek geworden, maar geen van beiden zei iets.

Raffles keek hen beurtelings onderzoekend aan, en zeide toen:

„Gij antwoordt mij niet? Onaangenaamheden met mijnheer Draper gehad?"

„Mylord, ik voel dat wij voor u geen geheimen mogen hebben!" viel Dimitry uit. „Die kerel, die Draper heeft het reeds eenige malen gewaagd mijn zuster lastig te vallen met zijn onbeschaamde voorstellen en gisteren heb ik hem verrast, terwijl hij trachtte haar op het donkere portaal op de derde verdieping te kussen. Ik heb hem een slag in het onbeschaamde gelaat gegeven en de kerel trok zich terug, grommend als een everzwijn. Maar laat hij zich voor mij in acht nemen, als hij het nog eens waagt — bij God, ik sta niet voor mij zelf in."

Het jonge meisje was naar haar broeder toegegaan en legde nu kalmeerend haar kleine witte hand op zijn schouder.

„Zeg dat niet, Dimitry!" zeide zij op smeekenden toon. „Je bent altijd veel te driftig. Ik verzeker je dat hij het gisteren niet zou gewaagd hebben tot het uiterste te gaan! Denk je dat ik mij zelf niet had weten te verdedigen?"

Dimitry bromde iets binnensmonds, maar hij gaf geen rechtstreeksch antwoord.

„Zoo, zoo, is Jesse Draper van dat slag?" riep Raffles uit. „Hoe oud is die man wel?"

„Zeker wel vijftig jaar, Mylord?" antwoordde Ljoeba.

„Wat doet hij eigenlijk voor den kost? Telkens als ik hier kom, merk ik dat hij weinig of niets uitvoert."

„Ik geloof, dat hij heel rijk is, Mylord," antwoordde het jonge meisje. „Hij woont op de tweede verdieping en hij heeft vier prachtige kamers tot zijn beschikking. Hij gaat ook altijd uitstekend gekleed — kortom — naar het uiterlijk te oordeelen, moet hij veel geld hebben."

„Dat zal ik mij in de ooren knopen!" zeide Raffles tot zichzelf. „Ik geloof, dat ik hier een goed sujet gevonden heb, om mijn kunsten als inbreker op te beproeven."

Hij wendde zich nu weder tot Ljoeba en hernam:
„En hoe staat het met je werkzaamheden, Ljoeba?
Bevalt het je op den duur?”

„Ik zou voor geen geld ter wereld iets anders willen doen, Mylord,” riep het meisje vol geestdrift uit. „Er is niets, wat volgens mij bij het werk op een chemisch laboratorium kan worden vergeleken? Iedere minuut is belangwekkend, en het is een genot steeds verder door te dringen in de duizenden wonderen van de natuur.”

„Hebt gij er vrienden weten te maken?”

Tot Raffles' verwondering steeg een warme gloed in de wangen van het jonge meisje op, toen hij deze vraag gesteld had en zij antwoordde op eenigzins onzekeren toon:

„O zeker, Mylord, men is er heel vriendelijk voor mij, er zijn nog eenige andere vreemdelingen, een Pool, een Russisch meisje, een Amerikaan zelfs?”

„Wel, wel, dat is heel interessant!” hernam Raffles, die den gultigen glimlach had opgevangen, welken de jonge student zijn zuster toewierp, maar die door haar niet werd opgemerkt.

Raffles dacht er het zijne van, maar hij was te

wellevend, om op het blijkbaar nogal teedere onderwerp door te gaan.

Hij wilde een opmerking maken over de vorderingen, welke Dimitry op de universiteit maakte, toen de deur openging en er een kleine oude dame binnentrad met een fijn bleek gelaat en het prachtigste witte haar, dat men zich kan voorstellen.

Dat was Sonja Domirsky, de moeder van de beide jongelieden, en die tijdens den oorlog in Londen had gewoond, waar het barre klimaat haar gezondheid had verzwakt.

Raffles ging haar aanstonds tegemoet, teneinde de oude dame te begroeten en spoedig was nu het gesprek algemeen.

Een half uur later waren alle voorbereidselen getroffen voor de reis van de oude dame naar het Zuiden van Frankrijk, en de afspraak werd gemaakt dat zij reeds over 4 dagen zou vertrekken.

En niemand van de aanwezigen vermoedde, dat er zich, voor dat die vier dagen verstreken waren, een vreeselijk voorval in hetzelfde huis zou afspelen, waardoor de reis voor geruimen tijd werd uitgesteld.....

HOOFDSTUK II.

De moord op Jesse Draper.

Er waren twee dagen verlopen, sedert dit gesprek in de werkkamer van Dimitry Domirsky.

Het was omstreeks 2 uur in den middag en Raffles reed in zijn fraaie auto door de Regentstreet op weg naar de Windsor Club, waarvan hij Vice-president was en die in de Oxford Street was gelegen.

Ditmaal echter was hij niet alleen.

Naast hem zat een jongeman, met een blozend gelaat, lichtblauwe oogen en ronde wangen, die hem een zeer jeugdig uiterlijk gaven.

Het was zijn trouwe vriend Charly Brand, die hem in zoo menig gevaarvol avontuur terzijde had gestaan, en bij de Londenaren die Lord Aberdeen kenden, bekend was als diens secretaris.

Op den hoek van een breede zijstraat moest de auto een oogenblik stilstaan op het bevel van een verkeersagent, die zijn witten staf had opgeheven.

Boven het stadsrumoer uit klonk de schelle stem van een krantenjongen, die met een stapel dagbladen kwam aanrennen, en iets schreeuwde, dat dadelijk in de hoogste mate de aandacht van Raffles scheen te wekken.

Hij boog zich een weinig voorover, en nu hoorde hij duidelijk wat de jongen riep:

„Geheimzinnige misdaad in Maide Vale? Moord op een alleenwonend heer! De daders nog niet op het spoor! Een bloedverwant onder ernstige verdinking!”

Raffles wenkte den knaap, juist toen de onafzienbare rij auto's zich in beweging zou stellen, en kocht een blad van hem.

Het was de Daily Mail, een groot gedeelte van de voorste pagina was gewijd aan de „zaak in Maide Vale”, zooals de bladen het geheimzinnige geval van dit tijdstip af zouden noemen.

„Wat is er te doen?” vroeg Charly nieuwsgierig. „Waarom koop je dat blad?”

„Jesse Draper is vermoord!” antwoordde Raffles op gedempten toon.

„Jesse Draper? Wie is dat?” vroeg de jonge man.

„Dat is waar, jij zult hem wel niet kennen! Ik heb hem zelf trouwens alleen zeer vluchtig gezien. Hij woont in hetzelfde huis, waar Dimitry Domirsky, zijn moeder en zuster wonen.”

„Je Russische beschermelingen?” riep Charly uit. „Nu, dat is niet zeer aangenaam voor hen.”

„Als het maar niets ergers is!” zeide Raffles zachtjes voor zich heen, die dacht aan het korte gesprek in de werkkamer van den jongen student.

Hij had het blad open geslagen, maar nauwelijks had hij eenige regels gelezen of hij nam de spreekbuis ter hand, die hem in verbinding stelde met den chauffeur en zeide:

„Rijd ons maar weer naar huis, Henderson, ik ben van plan veranderd.”

Bij de eerstvolgende dwarsstraat maakte de auto rechtsomkeert en reed denzelfden weg weder terug.

Het voertuig hield stil voor een fraai huis, een der grootste van Regentstreet.

Raffles stapte haastig uit, door Charly gevolgd en hij wilde reeds het breede tuinpad opgaan, toen hij zich bedacht en tot den chauffeur zeide:

„Houd de auto maar gereed, Henderson, misschien maken wij er dadelijk weer gebruik van.”

„Zooals gij beveelt, Mylord!” zeide Henderson, een herculisch gebouwde man met de schouders van een atleet, een nek als een stier, en vuisten om er keisteenen mede te verbrijzelen.

De auto reed weg en de beide mannen gingen het huis binnen.

Raffles liep recht door naar de bibliotheek, en Charly volgde hem steeds, want hij had aan het gelaat van zijn vriend wel gezien, dat er iets ernstigs was voorgevallen, hetgeen al zijn aandacht in beslag nam.

Zoodra zij bij een der ramen plaats genomen hadden, duwde Raffles Charly een blad in de hand, en zeide:

„Er is tusschen Draper en Dimitry Domirsky iets, hetgeen deze moord op den alleenwonenden rijkard voor mij van meer belang maakt, dan het anders zou zijn. Geen beter methode om een goed overzicht van de een of andere zaak te krijgen, dan door een ander het verslag van de zaak te laten voorlezen. Wil je zoo goed zijn, Charly?”

En terwijl Raffles zich met gesloten oogen achterover in de stoel liet vallen, nam Charly de krant ter hand en las het volgende bericht voor:

Geheimzinnige moord in Maide Vale.

Een zoon van den vermoorde verdacht.

„Gisteravond heeft in het huis No 357 van de Maide Vale een geheimzinnig misdrijf plaats gehad, waarvan de motieven nog niet geheel en al bekend zijn.

Daar woont sedert eenige maanden een zekere Jesse Draper, een man van omstreeks vijftig jaar, die zeer op zich zelf leefde en weinig omgang met vrienden had.

Hij ging door voor zeer rijk, of tenminste zeer welgesteld.

Hoewel hij vier kamers bewoonde werd zijn geheele huishouden slechts door een oude dame waargenomen, voor het grove werk geholpen door een even oude dienstbode.

Men wist volstrekt niets van het bestaan van familieleden van den vermoorde af, en het baarde den portier van het huis dus eenige verrassing, toen zich omstreeks negen uur in den avond een nog tamelijk jonge man kwam aanmelden, die verklaarde de zoon van den heer Draper te zijn, die uit Australië was gekomen, om zijn vader na lange jaren van afwezigheid op te zoeken.

Daar Jesse Draper thuis was, liet de portier den bezoeker natuurlijk doorgaan, na hem te hebben medegedeeld dat zijn vader op de tweede verdieping woonde.

De oude dienstmeid had het huis reeds lang verlaten, daar zij voor het diner altijd heen ging, en de deur werd den jongen Draper geopend door Miss Dorothea Whitefield, de huishoudster.

Ook aan deze deelde hij mede, dat hij de zoon

was van Jesse Draper en zijn vader verlangde te spreken.

Hij volgde de oude dame op den voet, en trad aanstonds na haar het vertrek binnen, waar Draper zich bevond.

Volgens de getuigenis van Miss Whitefield was deze verdiept in de lezing van een Russisch blad, zoo als ze hem vaak werden toegestuurd, toen zij met den bezoeker binnentrad.

Jesse Draper keek op, nam zijn lorgnet af om den bezoeker beter te kunnen zien, werd bleek, en zeide toen tot de huishoudster: „Laat ons alleen!”

De oude dame begaf zich naar haar eigen kamer, een klein vertrek op de derde verdieping, en verder vernam zij niets meer van den bezoeker.

Om elf uur ging zij weder naar beneden om voor het souper te zorgen.

Zij was eenigszins verbaasd, hem niet in de kleine eetkamer aan te treffen, waar hij op dat oogenblik steeds placht te zijn.

Zij ging naar zijn werkkamer, waar hij zijn zoon had ontvangen en klopte aan.

Daar zij geen antwoord kreeg, deed zij de deur open en deinsde dadelijk met een gil van ontzetting terug.

In het midden van het vertrek lag het lichaam van haar meester op den vloer uitgestrekt, en uit zijn borst gutste een dunne stroom bloed, die reeds een grooten plas om hem heen had gevormd.

In de borst stak het ivoren heft van een zeer fijnen dolk een soort stilette, of scalpel, zooals de chirurgijns wel gebruiken.

De oude dame merkte dit echter natuurlijk niet op, want zij vluchtte dadelijk in doodsangst weg en schreeuwde de burens bijeen, die dadelijk van alle kanten kwamen toelopen.

Daar allen verward door elkander schreeuwden en blijkbaar niemand wist wat er het eerst moest geschieden, gingen er bijna twintig minuten voorbij alvorens er een dokter ter plaatse was, die bijna tegelijkertijd met een commissaris van politie, een detective en een paar agenten binnentrad.

De politiebeambten ruimden aanstonds het vertrek, dat vol nieuwsgierigen stond en nu kon het onderzoek een aanvang nemen.

Het bleek al aanstonds, dat iedere hulp hier nutteloos was, Jesse Draper was door het vlijm-

scherpe, spitse wapen in het hart getroffen, en moest binnen enkele oogenblikken zijn laatsten adem hebben uitgeblazen.

Het vertrek vertoonde volstrekt geen verwarring, die op eenige worstelling duidde, en diefstal was zeer waarschijnlijk niet het motief van den moord, want de doode had nog zijn gouden horloge, zijn ringen, zijn portefeuille en zijn beurs, en in de secretaire, die open stond, vond men een vrij groot bedrag aan geld, ongeveer drie-duizend roebel, meerendeels in goud.

Van den zoon van Draper was geen spoor meer te vinden.

Welke reden de jonge man gehad mag hebben om zijn vader te dooden is een raadsel.

Een bewoner van de derde verdieping, die omstreeks kwart over negen van de straat kwam en zich naar zijn woning begaf verzekert, dat hij op de tweede verdieping uit de woning van Jesse Draper twistende stemmen heeft hooren komen! En hij verzekert pertinent dat de twistenden geen Engelsch spraken, maar een vreemde taal, hoogstwaarschijnlijk Russisch.

De portier, die dadelijk werd ondervraagd, verzekerde dat het juist negen uur was toen de jonge Draper verscheen.

Het kon nog geen halftien geweest zijn, toen hij weder heenging, naar het scheen volkomen bedaard.

Hij drukte den portier zelfs een geldstukje in de hand, en wenschte hem rustig goeden avond.

Hij zeide ook nog, dat hij nu zijn vader waarschijnlijk vaker zou komen bezoeken.

Wat het tijdstip van den dood betreft, zoo zijn de gerechtelijke geneesheeren het niet geheel met elkander eens, maar in ieder geval staat vast, dat de dood tusschen negen uur en halftien moet zijn ingetreden.

De politie staat hier voor een raadsel, want de oude Draper had zich tegenover zijn huishoudster, die weliswaar pas kort in dienst was, nooit over het bestaan van een zoon uitgelaten.

Wij zullen natuurlijk niet nalaten onze lezers touw op de hoogte te houden van de vorderingen van het onderzoek, voor zoover dit mogelijk is, zonder de politie bij haar nasporen te bemoei-lijken."

Charly liet het blad zakken, en keek Raffles nieuwsgierig aan.

Maar deze zat nog altijd met gesloten oogen achter in zijn stoel geleund en alle leven scheen wel uit hem geweken te zijn, zoo onbewegelijk lag hij daar.

Na eenigen tijd sloeg hij zijn oogen weder op en mompelde hoofdschuddend:

„Wat kan dat te beteekenen hebben? Wie was die Draper, wie was de man die hem kwam bezoeken?"

„Zijn zoon immers!" riep Charly uit.

„Dat zeide hij tenminste!" zeide Raffles schouderophalend.

„Je denkt dus dat hij het niet inderdaad geweest is?"

„Hij kan het althans wel hebben voorgegeven!"

„Maar zou de oude Draper werkelijk een zoon hebben gehad?"

„Ja, Charly — dat moet! Want die geheimzinnige bezoeker moest er op rekenen, dat de portier, een bediende of wie dan ook aan Draper ging zeggen, dat zijn lang vermiste zoon hem kwam bezoeken. Indien Draper nimmer een zoon zou hebben gehad, die in die omstandigheden verkeerde, dan zou hij natuurlijk dadelijk vermoed hebben, dat hij met een gek te doen had, en zijn maatregelen hebben genomen. Intusschen, de zaak is geheimzinnig genoeg, en wel omdat er niets gestolen is. Niets gestolen en geen verwarring in het vertrek! Alleen maar vermoord! Ik ben uiterst benieuwd Charly, wat er van deze zaak zal worden!"

„Kunnen wij niet eens naar het huis in Maide Vale gaan?" vroeg de jonge man.

„Dat ben ik zeker van plan! De zuster en de moeder van onzen vriend Domirsky zullen wel eenigen bijstand noodig hebben, want het moet hen erg getroffen hebben, dat in hetzelfde huis, waar zij wonen, slechts twee verdiepingen lager, een man vermoord is."

Raffles was opgesprongen en ging naar de huistelefoon. Hij stelde zich in verbinding met Henderson en gelastte hem, dadelijk weder met de auto voor te komen.

Een oogenblik later waren de beide mannen op weg naar Maide Vale en gedurende den geheelen rit wisselden zij geen enkel woord, zoozeer waren zij beiden in hun eigen gedachten verdiept.

Voor het huis stond een agent, maar hij maakte volstrekt geen bezwaar de bezoekers te laten doorgaan, toen zij verklaarden Dimitry Domirsky te willen spreken.

Nadat Raffles Henderson gelast had, op zijn terugkeer te blijven wachten, begaven de beide mannen zich naar de vierde verdieping.

Op de tweede verdieping hadden zij opnieuw een agent zien staan, ditmaal voor de woning van Jesse Draper.

Zij vonden het geheele gezin van den Russischen student thuis en het bleek, dat Raffles goed gezien had, allen waren zeer onder den indruk van het drama, dat zich onder hun dak had afgespeeld.

Dimitry trad de beide mannen dadelijk tegemoet en zeide, terwijl hij hun beurtelings krachtig de hand drukte:

„Het verheugt mij hartelijk dat gij gekomen zijt, Mylord, en ook gij, mijnheer Brand! Gij weet natuurlijk, wat hier is voorgevallen!”

„Daarvoor komen wij juist, mijn waarde vriend,” gaf Raffles ten antwoord.

„Het treft mij juist zoo bijzonder Mylord, ik heb juist gisteren avond, het kan nauwelijks een half uur vóór de misdaad zijn geweest, een heftig twist-gesprek gehad met den vermoorde!”

„En over hetzelfde onderwerp?” vroeg Raffles op zachten toon, opdat Ljoeba het niet zou hooren.

„Ja Mylord! De schurk had zich niet ontzien mijn zuster nogmaals lastig te vallen, en ik ben hem even de waarheid gaan zeggen. Ik begrijp ook niet, dat ik hem levend uit mijn handen heb gelaten!”

Raffles keek den jongen man zwijgend en ernstig aan.

Dimitry was zeker bleek en scheen buitengewoon opgewonden.

Zijn zuster echter zat met gevouwen handen, met doffen blik recht voor zich uit te staren.

Het misdrijf moest haar wel zeer bijzonder hebben aangegrepen.

Wat de oude dame betreft, zij scheen het alleen maar een angstwekkend denkbeeld te vinden, dat er in het huis, waar zij woonde, zulk een vreeselijk misdrijf was gepleegd.

Raffles wilde een opmerking maken, toen er op de kamerdeur werd geklopt en het dienstmeisje binnentrad.

„Daar is een inspecteur van de tweede verdieping en hij vraagt, of gij zoo goed wilt zijn, even bij hem te komen, teneinde hem een paar inlichtingen te geven, mijne heeren.”

Broeder en zuster hadden een bliksemsnellen blik met elkander gewisseld en het kwam Charly voor, alsof er een lange rilling liep over de tengere leden van de jonge Russin.

„Hij zal uw getuigenis noodig hebben, mijn waarde Dimitry,” zeide Raffles die zijn oogen niet had afgewend van het gelaat van den jongen student. „Ga maar spoedig, het zal zeker niet langer dan een paar minuten behoeven te duren.”

Raffles rookt steeds
Cigaretten merk Dubec 3.

HOOFDSTUK III.

Het lancet.

Dimitry knikte Raffles en Charly toe, ging zijn moeder de hand kussen, streek zijn zuster liefkoozend in het langsloopen over het glanzende haar en verliet het vertrek.

Voor de deur stond een agent van politie, de even aan zijn helm tikte en toen zeide:

„Gij zijt immers mijnheer Dimitry Domirsky?”

„Die ben ik!”

„De inspecteur zou u gaarne eenige vragen doen, in verband met de zaak, die gij kent.”

„Ik ben tot den dienst van den inspecteur,” antwoordde Dimitry rustig.

De beide mannen daalden de twee trappen af en nu hield de agent de gangdeur van Drapers woning voor den jongen man open.

Dimitry trad binnen en werd naar een soort ontvangvertrek gebracht, waar hij den gerechtsgeneesheer, een inspecteur van politie, den detective James Sullivan en een paar agenten van politie aantrof.

De drie eersten waren in een op zachten toon gevoerd gesprek met elkander verdiept, waarmede zij dadelijk ophielden, toen de student binnentrad.

Aller oogen vestigden zich op hem, en de jonge student voelde, zonder dat hij kon begrijpen waarom, de vijandschap van al die blikken, die op hem gericht waren.

De inspecteur was de eerste, die sprak.

„Wij zijn zoo vrij geweest, om u te laten roepen, omdat gij ons wellicht eenige inlichtingen kunt verschaffen, in verband met den moord op Jesse Draper, mijnheer. Gij weet misschien, dat de misdaad gepleegd is met een zeer fijn mes, van het beste staal vervaardigd, en geen gewone dolk!”

Dimitry knikte, zonder antwoord te geven.

„Juist omtrent dat lancet, of hoe men dat anders zou noemen, zou ik gaarne eenige inlichtingen van u

ontvangen, maar laat mij u eerst even voorstellen aan Dr. Brain.”

De jonge student slaakte een kreet van verbazing en zeide toen:

„Maar ik ken Dr. Brain immers zeer goed! Neem me niet kwalijk, dat ik u niet aanstonds herkend heb, gij stond met uw rug naar het venster gewend.”

Daar de geneesheer in het geheel geen antwoord gaf, keek Dimitry hem verbaasd aan en wendde toen langzaam zijn blik naar den inspecteur.

Deze vroeg op zijn beurt aan den geneesheer:

„Gij kent mijnheer Domirsky?”

„Hij is student aan de universiteit, waar ik doceer!” antwoordde Dr. Brain kortaf. „Hij bevindt zich onder mijn gehoor!”

„Nu, dat zal later wel worden uitgemaakt,” hernam de inspecteur. „Nu echter ter zake. Ik zou u het moordwapen gaarne eens toonen, mijnheer Domirsky en dan moet gij mij er uw oordeel eens over zeggen.”

Hij had tot dusverre zijn handen achter zijn rug gehouden en hield nu eensklaps den jongen student een voorwerp voor, dat hem met een kreet van ontzetting en zoo bleek als een laken achter uit deed deinzen, terwijl zijn oogen hem uit het hoofd puilden.

Het was een ontleedmes, waarvan het dunne, maar zeer sterke lemmet omstreeks vijftien centimeter lang was.

Het heft, bijna even lang, was van ivoor vervaardigd en had ongeveer den vorm van den greep van een scheermes.

Een stootplaat bezat het mes niet en het heft was even breed als het lemmet, dat lichtelijk gekromd was.

Een oogenblik heerschte er een doodelijk stilzwijgen in het vertrek.

Onwillekeurig wierp de student een blik achter zich, op drie passen afstand, voor de deur, stonden twee krachtig gebouwde agenten, onbewegelijk als standbeelden.

„Gij kunt mij zeker wel zeggen, wat dit voor een voorwerp is?” zoo viel eindelijk de stem van den inspecteur als lood in de stilte.

„Het is een zoogenaamde scalpel, een ontleedmes voor bijzondere gevallen, de keizerssnede of dergelijke groote operaties!” antwoordde de jonge man op schorren toon.

„Kunt gij mij misschien zeggen, aan wien dat ontleedmes toebehoort?”

„Het is mijn eigendom,” antwoordde Dimitry heesch.

„Gij zoudt het ook moeilijk kunnen ontkennen, op het ivoren heft, dicht bij het lemmet, zijn door een kunstenaarshand twee D D's uitgesneden.”

„Ik ontken het ook niet,” hernam de jonge Rus, en hij hief nu met een ruk het hoofd op, terwijl zijn stem aan vastheid won. „Ik heb geen reden om het te ontkennen! Dr. Brain kan in de snijzaal van de universiteit dit ontleedmes herhaaldelijk in mijn handen hebben gezien. Het is een geschenk van Lord Aberdeen en het maakt deel uit van een collectie andere messen, die te samen in een doos van palissanderhout liggen. Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, hoe het voorwerp hier in uw handen komt...”

„Met dit ontleedmes is Jesse Draper vermoord!” liet nu de zware stem van James Sullivan zich hooren.

Iedereen had dit verwacht, en toch maakten de weinige woorden een onheilspellenden indruk.

Dimitry Domirsky bleef onbewegelijk op dezelfde plek staan en staarde Sullivan strak aan.

Toen kwam het met moeite over zijn lippen:

„Ik ben onschuldig. Ik heb met deze zaak niets uitstaande. Ik weet niet hoe dat mes hier komt en uit mijn etui is verdwenen.”

„Het zal u moeilijk vallen, deze methode vol te houden, mijnheer,” hernam de inspecteur op koelen toon. „Ik wil u wel zeggen, dat wij u dit alles reeds eerder zouden hebben gevraagd, als wij gisteren geweten hadden, wat wij nu weten. Antwoord mij zonder omwegen op mijn vragen, die ik u zal stellen.”

„Gij kunt mij vragen, wat gij wilt,” barstte de jonge student nu uit, „ik heb niets te verzwijgen!”

„Zooveel te beter voor u!” hernam de inspecteur

droogjes. „Wilt gij mij eens zeggen, wat gij eergisterenavond na zeven uur 's avonds gedaan hebt?”

„Ik heb een wandeling gemaakt van omstreeks een uur, toen keerde ik terug, en ik trof Jesse Draper op het portaal van de tweede verdieping, zooals ik hem al eens meer getroffen had, terwijl hij trachtte mijn zuster te kussen! Ik greep hem in den nek en slingerde hem ter zijde. Hij ging zijn woning binnen en ik volgde hem, om hem te zeggen, hoe ik over hem dacht! Ik waarschuwde hem, dat hij dit nooit meer moest doen, want dat ik anders niet voor mijzelf zou kunnen instaan.”

„Hoe lang duurde dat gesprek?”

„Zeker niet langer dan een kwartier.”

„Heeft de portier u het huis zien binnengaan?”

„Ja, ik heb enkele woorden met hem gewisseld.”

„Wat deed gij daarna?”

„Ik ging naar mijn eigen woning.”

„Dat kunnen uw moeder en uw zuster dus getuigen?”

„Nee. Ik was te opgewonden, en wilde hun niet dadelijk onder de oogen komen. Ik ben dadelijk door naar mijn werkkamer gegaan. Pas een uur daarna ben ik de huiskamer binnengegaan.”

„Zoo. Dat alles spreekt niet in uw voordeel, mijnheer Domirsky. Betrouwbare getuigen verklaren, dat gij reeds meermalen twist met den doode hebt gehad. Dat ontkent gij toch zeker niet?”

„Ik denk er niet aan, zoo is het. Jesse Draper is nu dood, maar dat zal mij niet beletten, te zeggen, dat hij een oude schurk was!”

„Men heeft reeds verklaard, dat men u onder het twisten Russisch met den vermoorde heeft hooren spreken. Waarom deed gij dat?”

„Russisch?” riep Dimitry uit, ten hoogste verbaasd. „Waarom zou ik Russisch met hem hebben gesproken? Ik heb al dien tijd Engelsch gesproken, wat iedere vreemdeling zou doen, die met een Engelschman spreekt.”

De inspecteur keek den jongen student eenigen tijd strak aan, en vervolgde toen op koelen toon:

„Gij zoudt beter doen, dit niet te loochenen. Maar dit is intusschen een zaak van ondergeschikt belang. Zeg mij eens, of gij den zoon van Draper kent!”

„Ik wist niet, dat hij een zoon had, voor ik het in de bladen las,” antwoordde Domirsky kortaf.

„Gij hebt dien jongenman dus eergisterenavond niet gezien?”

„Neen. En nu zij toch over dien man spreekt, wilt gij mij veroorloven, u de vraag te stellen, hoe het mogelijk is, dat de zoon van Draper zijn vader om negen uur aantrof, als ik om halfnegen bij hem was en hem doodde?”

De inspecteur beet zich op de lippen, de vraag kwam plotseling en was volkomen gerechtigd.

Maar de politie-beambte liet zich niet zoo spoedig uit het veld slaan.

Hij had het ontleedmes nog steeds in de hand, en dat loog niet!

„Vermoedelijk hebt gij u verborgen, in de woning van den heer Draper zelf, of op het portaal, zoolang de bezoeker gebleven is. Ik erken, dat wij hem aanvankelijk voor den moordenaar hielden. Die verdenking moet nu natuurlijk vervallen. Overigens, het is niet mijn zaak, met u over deze dingen te spreken. Ik vervul mijn taak, door u te arresteren en dat zal ik doen!”

„Wat? Gij waagt het dus....!” riep de jonge Rus op heeschen toon. „Gij verdenkt mij van dit afschuwelijke misdrijf? God hoort mij als ik zeg, dat ik Draper haatte, maar tot zoo iets zou ik nimmer in staat zijn! Een sluipmoord, bah!”

„Wat gij tot uwe verdediging in het midden hebt te brengen, dat kunt gij voor den rechtercommissaris doen,” hernam de inspecteur koel. „Maak u gereed om ons te volgen.”

„Gij zult mij toch zeker wel veroorloven, afscheid van mijn familie te nemen?” riep Dimitry uit.

„Dat moogt gij, twee mijner agenten zullen u vergezellen.”

De inspecteur gaf James Sullivan een wenk, en deze plaatste zich naast den verdachte, terwijl de beide agenten hen op den voet volgden.

„Zie eerst of hij gewapend is!” beval de inspecteur op korten toon.

Vlug werden de zakken van den Rus onderzocht, maar men vond er geen enkel wapen in.

Zwijgend, met een minachtenden trek om den mond, liet Dimitry hen begaan.

Maar zijn gelaat was doodsbleeke, toen hij, door de politie-beambten omringd, de trappen besteeg, die naar zijn woning voerden.

Voor de deur stond hij een oogenblik stil.

Hij wankelde en greep naar zijn hoed.

„Neen, ik kan niet! Het zou haar dooden, de arme, oude vrouw! Zij is reeds zoo zwak!”

Hij wendde zich tot Sullivan, en zeide:

„Wees zoo goed, mijnheer, en ga naar binnen. Ik smeeke u er om. Vraag Lord Aberdeen en mijn zuster, hier te komen. Van mijn moeder wil ik geen afscheid nemen. Lord Aberdeen moet het haar voorzichtig mede deelen. Ik weet, dat ik haar spoedig weder zal terugzien, maar dit afscheid zou haar den dood kunnen aandoen.”

De detective knikte zwijgend, en drukte op de schel van de woningdeur.

Hij verzocht het dienstmeisje, Ljoeba Domirsky en Lord Aberdeen te verzoeken, even op het portaal te komen.

Verwonderd ging het meisje heen, en een oogenblik later kwamen de zuster van den student, en Lord Aberdeen naar buiten.

„Sluit de gangdeur!” zeide Dimitry heesch.

Ljoeba gehoorzaamde en vroeg toen angstig:

„Mijn God, Dimitry, wat is er toch? Waarom zijn die agenten bij je?”

„Dat zal ik je zeggen, Ljoeba!” antwoordde Dimitry op zachten toon, terwijl hij zijn zuster vol liefde aan zijn borst trok. „Die mannen moeten mij wegleiden, men denkt, dat ik Draper vermoord heb!”

Het jonge meisje moest de hand op den mond drukken, om den kreet te smoren, die haar naar de lippen drong.

Alle kleur was uit haar gelaat geweken, en haar oogen hadden een woeste uitdrukking.

„Dat kan niet waar zijn, Dimitry!” riep zij eindelijk uit. „Dat is een vreeselijke, een krankzinnige vergissing! Waarom denken zij dat?”

„Men heeft een mijner ontleedmesses, waarin mijn letters gegrift zijn, en die ik van Lord Aberdeen ten geschenke kreeg, in de wonde gevonden!” antwoordde Dimitry kort.

Een zacht gekreun kwam over de bloedelooze lippen van het meisje.

Een oogenblik scheen het, of zij in zwijm zou vallen.

Zij wist zich echter uit alle macht te bedwingen, en hernam:

„Dan moet, dat isik geloof, dat ik gek word! Dat is immers onmogelijk?”

De student haalde de schouders op, en zeide:

„De inspecteur denkt er anders over. Het ont-

leedmes is van mij, ik heb hem menigmaal gedreigd, ik moet dus de moordenaar zijn!"

Hij drukte een teederen kus op het voorhoofd van zijn zuster, en vervolgde toen:

„Houdt goeden moed, zusje. Het kan niet lang duren, of zij moeten mij weder vrij laten. Spoedig zullen zij hun dwaze vergissing inzien, van moeder wil ik geen afscheid nemen, hoe smartelijk het mij ook valt. Zij zou het misschien niet overleven."

Hij wendde zich tot Raffles en zeide, terwijl hij zijn hand greep:

„Mylord! Ik weet, dat gij vriendschap voor ons koestert! Ik ken uw edel hart! Ik smeeke u, bereidt mijn lieve moeder langzaam voor op hetgeen er met mij gebeurd is. Dat wilt gij wel voor mij doen niet waar?"

„Ik beloof het je, Dimitry!" antwoordde Raffles op ernstigen toon. „En ik beloof je nog iets, dat ik alles in het werk zal stellen, om je de vrijheid te doen hergeven. Ik geloof niet, dat je Draper gedood hebt!"

„Ik deed het niet, Mylord! dat zweer ik!" riep Dimitry uit.

De aandoeningen waren hem eindelijk te machtig geworden, en een heete tranenstroom welde uit zijn oogen, zonder dat hij poogde, ze terug te houden.

Nog eenmaal trok hij Ljoeba aan zijn borst, drukte Raffles krachtig de hand, en zeide op gesmoorden toon:

„Dank voor alles! Vaarwel zusje, ik keer spoedig terug."

Daarop wendde hij zich tot Sullivan, die zwijgend was blijven toezien, en zeide op rustige toon:

„Ik ben tot uw dienst, mijnheer!"

Hij rukte zich snel uit de armen van zijn zuster los, die half wezenloos tegen den muur van de gang bleef leunen, en ging snel de trap af.

Het volgende oogenblik was hij verdwenen.

Raffles wachtte, tot ook de agenten niet meer zichtbaar waren, en nam toen de slappe, krachteloze handjes van het meisje in de zijne.

Zijn stem had een ongewoon warmen klank, toen hij zeide:

„Laat het hoofd niet hangen, Ljoeba. Er is nog niets verloren! Met ons beiden zullen wij de onschuld van uw broeder aan het licht brengen, want gij zult mij helpen, nietwaar?"

„Beschik over mij, Mylord!" riep het meisje hartstochtelijk. „Al zou ik er dag en nacht voor moeten werken, ik zal mijn broeders onschuld zoo helder maken als de zon!"

HOOFDSTUK IV.

Eerste onderzoekingen.

Nog dienzelfden middag beraadslaagden Raffles, Charly en Ljoeba te samen in de werkkamer van Dimitry.

De oude Sonja was door Raffles op de hoogte gebracht van het ongeluk, dat haar zoon getroffen had, heel langzaam en voorzichtig, en toch had de mededeeling de oude moeder vreeselijk aangegrepen.

Het had haar echter eenige verlichting geschonken, toen Raffles haar verzekerde, dat hij niet zou rusten, alvorens hij licht in deze duistere zaak had gebracht.

En nu sliep zij rustig in haar grooten stoel, de sporen van tranen nog op haar bleeke wangen.

Ljoeba had Raffles en Charly juist mede gedeeld, wat haar broeder den avond van den moord had gedaan, en nu vroeg Raffles:

„Gij hebt hem dus niet hooren thuis komen, nadat gij hem in blinde woede de woning van Draper had zien binnen gaan?”

„Neen, Mylord! Ik kwam heel toevallig op zijn kamer, om een boek te halen, en daar vond ik hem.”

„Dat is, dunkt mij, een leelijk ding!” zeide Charly hoofdschuddend. „Heeft niemand anders hem gezien?”

„Niemand.”

„Kunt gij er u eenige voorstelling van maken, hoe het mogelijk is, dat het ontleedmes uit het etui van uw broeder is geraakt?”

„Het is mij volkomen onbegrijpelijk!” antwoordde het meisje.

„Wij moeten het toch trachten op te lossen!” hernam Raffles vastberaden.

„Kunt gij u herinneren, wanneer uw broeder het mes voor de laatste maal heeft gebruikt?”

Ljoeba dacht even na, en antwoordde toen:

„Ik weet zeker, dat ik hem den dag voor de misdaad met het etui in zijn groote actentasch naar de

universiteit heb zien gaan! Ik kan echter niet zeggen of het groote ontleedmes er toen in was of niet.”

„Kijkt uw broeder het etui nooit na, alvorens hij naar de universiteit gaat?” vroeg Charly.

„Dat geloof ik niet! Hij is altijd zeer zorgvuldig op zijn instrumenten, en maakt ze dadelijk goed schoon, zoodra ze gebruikt zijn, waarop hij ze wegbergt, hij heeft dus nooit aanleiding, te zien of alles nog wel in de etui is!”

„Wij zullen dan aan de universiteit navragen, wanneer hij daar de laatste maal het ontleedmes in de snijkamer heeft gebruikt,” ging Raffles voort.

„Ik weet bijna zeker, dat dit eergisteren nóg het geval is geweest, Mylord!” zeide Ljoeba. „Gij weet, dat ik zeer veel belangstel in anatomie, en in het werk van mijn broeder. Welnu, ik herinner mij, dat hij mij levendig onderhield over een moeilijke operatie, welke hem goed gelukt was, en waarbij hij uw geschenk had gebruikt. Hij had het natuurlijk dadelijk gezien, als het grootste mes niet in het etui geweest was!”

„Dat is van belang!” riep Raffles uit. „Want daaruit vloeit voort, dat het mes uit het etui moet zijn genomen tusschen het tijdstip, waarop uw broeder in de snijkamer was en dat van den moord. Dat tijdsbestek was zeer kort, ternauwernood een uur of zes, hoogstens zeven. Hoe laat kwam Dimitry van de universiteit thuis, dien dag?”

„Om vijf uur, Mylord!”

„Nu, als wij dan niet aannemen, dat het mes al op de universiteit uit het etui is genomen, dan moet het geschied zijn tusschen vijf en negen uur in den avond! De moordenaar heeft dat mes gebruikt om zijn verfoeielijke daad te plegen! De vraag is dus, hoe heeft hij het ontleedmes uit het etui kunnen nemen, zonder dat uw broeder het merkte?”

Niemand antwoordde op deze vraag, maar Charly zoowel als Ljoeba gevoelden van hoe groot belang zij was.

Raffles dacht een oogenblik na, en hief eensklaps het hoofd weder op.

„Is er in dien tijd soms een bezoeker voor uw broeder geweest?” vroeg hij, het jonge meisje strak aanziend.

„Neen, Mylord!”

„Voor iemand anders dan? Voor uwe moeder, voor het dienstmeisje — voor uzelf?”

De oogen van het jonge meisje verwijdden zich plotseling en haar oogen kregen een zonderlingen glans.

„Ik had het nooit willen zeggen, als het hier niet om de vrijheid en misschien wel het leven van mijn broeder ging, Mylord — maar ik heb inderdaad een kort bezoek gehad op den avond van den moord!”

„Hoe laat was dat?” vroeg Raffles haastig.

„Omstreeks zeven uur in den avond! Mijn broeder was juist uitgegaan, om zijn gewone wandeling te maken.

„Duurde het bezoek lang?”

„Nauwelijks tien minuten!”

„Waar werd de bezoeker ontvangen?”

„Men kan hem moeilijk zoo noemen, Mylord! De man die mij een bezoek kwam brengen, was hier naar het schijnt bij toeval!”

„Bij toeval?” riep Raffles verwonderd uit. „Wat meent gij daar mede?”

„Hij zag mij op het portaal, herkende mij, en daar ik juist de deur van de woning geopend had, drong hij met mij naar binnen. Hij was zeer verrast, mij daar te zien, daar ben ik zeker van!”

„Hij wist dus niet, dat gij in het huis woonde?”

„Dat is mijn vaste overtuiging!”

„Hoe is de naam van dien man?”

„Iwan Plewanof.”

„Een landgenoot dus?”

„Ja, iemand uit Moskou. Ik gevoel wel, dat ik geen geheimen mag hebben, Mylord, nu het zulk een ernstige zaak geldt — die man had mij lief — zoo zeide hij tenminste!”

„En gij?”

„Ik verafschuw hem uit het diepst van mijn hart!”

„Woont die man reeds lang te Londen?”

„Niet langer dan eenige maanden.”

„Wat deed hij hier?”

„Hij liep college bij professor Hindsman, maar heel ongeregeld, behalve sedert het noodlottige oogenblik, waarop hij zijn blikken op mij had laten vallen.”

„Dus in het laboratorium van den professor hebt gij hem leeren kennen?”

„Ja.”

„Het is een pijnlijke vraag — maar het antwoord kan van groot belang zijn — wat was het onderwerp van uw kort gesprek?”

„Hij viel mij weder lastig met zijn aanzoeken, Mylord! Ik wees hem ruw af, daar mijn geduld ten einde was, en dit moet hem vreeselijk getroffen hebben, want hij werd bleeker dan een lijk, en uitte de verschrikkelijkste bedreigingen.”

„Bleef het daarbij?”

Het meisje boog het hoofd en antwoordde bijna fluisterend: „Ik geloof, dat een groot geluk was, dat ik dicht bij de electrische schelknop stond, waarmede ik aanstonds ons dienstmeisje had kunnen laten komen.”

„Zijt gij van het oogenblik, dat Iwan Plewanof kwam totdat hij weder wegging, steeds tezamen geweest?”

„Ja en neen, Mylord, toen hij weder op mij aandrong, ben ik in mijn doodsangst weggesneld en heb de deur dichtgeworpen, met het doel, om mijn broeder te roepen. Ik meen ook zeker te weten, dat ik het in mijn opwinding heb uitgeschreeuwd. Maar ik was het portaal nog niet ten einde, of de deur van het werkvertrek ging reeds open en Plewanof stormde weg. Maar er kunnen nog wel eenige seconden verlopen zijn van het oogenblik af, dat ik wegliep en tusschen het tijdstip, waarop hij zelf de deur opende.”

Raffles gaf geen antwoord, maar bleef geruimen tijd in gedachten verzonken zitten.

Na eenigen tijd hief hij het hoofd weder op, streek zich met de platte hand over de slapen, terwijl hij de oogen half gesloten hield.

„Denkt gij, dat de portier Iwan heeft zien komen?”

„Dat weet ik niet, Mylord.”

„Dat moet onderzocht worden, want ik geloof, dat dit van groot belang is en antwoord mij eens op de volgende vraag, Ljoeba. Is U iets bekend omtrent het verleden van Jesse Draper?”

„Heel weinig, Mylord! Niemand in dit huis wist er iets van, trouwens hij woonde hier nog maar enkele maanden.”

„Bracht hij toen al die fraaie, splinternieuwe

meubelen mee, waarvan ik er eenige in het voorbijgaan gezien heb?"

„Nee, die werden geleidelijk naar binnen gebracht."

„Gij zelf hebt zijn zoon immers niet gezien?"

„Nee, Mylord."

„Nu, ik geloof niet, dat ik je nog iets te vragen heb, Ljoeba," kwam Raffles, terwijl hij opstond en Charly een wenk gaf. „Alleen nog dit, ik lees in de bladen, dat iemand in het huis Draper in een vreemde taal heeft hooren twisten, zeer waarschijnlijk Russisch. Voorts luidt het in de berichten, dat hij geregeld Russische bladen toegezonden kreeg. Weet jij misschien of die uit Rusland kwamen, of dat hij hier geabonneerd was bij een boekhandelaar?"

„Hij kreeg ze uit Londen toegezonden, Mylord, en op den kruisband stond de naam van een boekhandelaar aan het Strand."

„Mooi zoo, die zullen wij wel uitvinden!"

„Acht gij dat dan van belang, Mylord?" vroeg de jonge Russin.

„Van groot belang! Ik vind het zeer merkwaardig, dat Jesse Draper zich zoo zeer interesseerde voor Russische aangelegenheden. En nu zullen wij u verlaten om ons onderzoek verder voort te zetten. Ik zou graag de huishoudster van Draper, Juffrouw Whitefield en den portier eens ondervragen."

„De huishoudster zult gij hier wel niet meer vinden, Mylord, zij is dadelijk verschrikt weggegaan, naar een zuster, geloof ik."

Raffles stak Ljoeba de hand toe en hernam:

„Wij zullen haar adres wel te weten komen. Blijf zooveel mogelijk bij uw moeder en spreek de arme vrouw moed in."

Hij knikte het meisje nog eens toe; Charly maakte een hoffelijke buiging voor haar en daarop verlieten beiden het vertrek.

Beneden, in de vestibule, troffen zij den portier aan, die voor zijn logehokje zat.

Raffles haalde al spelend een goudstuk uit zijn vestzakje en wierp het een paar maal in de lucht.

De portier volgde het springen van het geldstuk met groote aandacht en keek toen Raffles vragend aan, die glimlachend op hem neerzag.

„Zoudt gij het mij zeer euvel duiden, als ik wat nieuwsgierig ben uitgevallen, goede vriend?" vroeg Raffles.

„In het geheel niet, Mylord!" antwoordde de man,

die den bezoeker van zijn huurder op de derde verdieping goed kende. „Nieuwsgierigheid is een menschelijke ondeugd, die zeer vergeeflijk is."

„Gij zoudt er dus niet tegen opzien, haar te bevredigen, als ik u daarvoor schadeloos stelde met dit goudstukje?"

„In het geheel niet Mylord!" antwoordde de portier en het volgende oogenblik was de souverein van eigenaar verwisseld.

„Gij hebt natuurlijk mijnheer Domirsky zooeven gevatkelijk zien wegleiden?" begon Raffles. „Het is mijn vaste overtuiging, dat de jonge man niets met de misdaad uitstaande heeft en ik wil dat bewijzen. Daarbij kunt gij mij helpen, alleen door naar waarheid antwoord te geven op de paar vragen welke ik u zal stellen."

„Vraag slechts, Mylord, ik zal er naar mijn beste weten op antwoorden."

„Hoe staat het met uw geheugen?"

„Ik heb er niet over te klagen, Mylord!"

„Gij weet dus zeker nog heel goed, welke bezoekers hier op den avond van den moord geweest zijn?"

„Ik geloof niet, dat ik mij daarin zou vergissen, Mylord."

„De man, die zeide de zoon van Draper te zijn, kwam omstreeks negen uur, nietwaar?"

„Het had juist geslagen, Mylord! Het kan nauwelijks een paar minuten over negenen zijn geweest."

„Was het dezelfde man, die ongeveer twee uur te voren de trappen beklom?"

De portier zette groote oogen op en herhaalde:

„Twee uur tevoren? Om zeven uur dus? Ik weet zeker van niet, Mylord! Om negen uur zag ik den zoon van mijnheer Draper voor het eerst!"

„Dit huis heeft immers geen twee ingangen?"

„Alles, wat hier binnen komt, moet mijn loge passeeren!"

„Het is toch zeker niet onmogelijk, dat gij er om zeven uur niet waart?"

„Dat is niet buitengesloten, Mylord! Ik meen mij te herinneren, dat ik een paar minuten afwezig ben geweest. De straatdeur staat natuurlijk den geheelen dag open, ik zit niet den geheelen dag voor mijn loge en het is dus niet onmogelijk, dat iemand passeert, zonder dat ik het weet. Maar ik wil er wel een eed op doen, dat ik hoogstens een paar minuten achter elkaar afwezig ben geweest."

„Geen volle tien minuten?"

De portier krabde zich achter het oor en Raffles hernam:

„Misschien zal die vraag u ook wel door de justitie gedaan worden, zij is van belang, en uw antwoord er op kan van groot gewicht zijn. Bedenk u dus goed!”

„Het is niet volstrekt onmogelijk, dat ik bij die gelegenheid inderdaad een minuut of tien ben weg geweest, Mylord.”

Raffles wisselde een snellen blik met Charly Brand, die met de grootste aandacht had toegeluisterd en haalde zijn notitieboekje uit, om daarin een en ander op te teekenen.

Daarop vervolgde hij zijn ondervraging:

„Zoudt gij den zoon van Draper herkennen, als gij hem zoudt terug zien?”

„Daar ben ik bijna zeker van, Mylord. Het was een donker type met lang zwart haar en een kort, slecht onderhouden baardje. Hij had een ongezonde gelaatskleur en kleine, stekende oogen.”

„Hebt gij op zijn accent gelet?”

„O, hij was bepaald een vreemdeling, of althans iemand, die het grootste gedeelte van zijn leven buitensland heeft doorgebracht.”

„Is het u nooit ter oore gekomen, dat mijnheer Draper een zoon had?”

„Ik weet er niets van. Hij was een zeer gesloten man en al dien tijd dat hij hier was, heb ik zeker geen tien woorden met hem gewisseld.”

„Ontving hij nooit familieleden?”

„Nooit!”

„Hij heeft natuurlijk in het register, dat bij u berust, moeten invullen, van welke plaats hij kwam. Herinnert gij u, welke stad hij opgaf?”

„Ja zeker, Moskou!”

Weer wierp Raffles Charly een snellen blik toe en het was, alsof er een klein tipje van den sluier werd opgelicht, die over het geheim lag!

Dames en Heeren prefereren
Cigaret Dubec 3.

HOOFDSTUK V.

Het portret in de Daily Mail.

Raffles had zijn notitieboekje reeds dichtgeklapt en wilde het juist wegsteken, toen hem nog iets te binnen schoot.

„Mijnheer Domirsky, de Russische student van de vierde verdieping, maakt iederen dag een avondwandeling na het eten, nietwaar?”

„Zonder mankeeren, Mylord, weer of geen weer!”

„Dat deed hij ook op den avond van den moord?”

„Ja zeker! Ik heb hem zelf zien heengaan!”

„Hoe laat was dat?”

„Zeven uur.”

„Hoe lang bleef hij uit?”

„Het kan omstreeks een uur geweest zijn.”

„Was Draper thuis op dat tijdstip?”

„Ja, hij had thuis gedineerd, met zijn huisvrouw.”

„Wanneer vertrok de zoon van Draper weer?”

„Dat heb ik al aan den inspecteur van politie gezegd, om bij half tien zoowat.”

„Hij was volkomen kalm?”

„Volkomen, hij sprak nog een oogenblik met mij, en bood mij een sigaret aan, die ik welstaanshalve heb aangenomen, maar ik rook nooit sigaretten en zij is voor mijn neefje, wanneer die op bezoek komt.”

„Gij hebt die sigaret dus nog?” riep Raffles haastig uit.

„Zij ligt op mijn bureautje, Mylord!”

„Wilt gij mij haar eens laten zien?”

„Met het grootste genoegen, Mylord!” antwoordde de portier, met een verbaasde uitdrukking op zijn gelaat.

Hij ging zijn loge binnen en keerde een oogenblik later terug, met een sigaret, welke hij Raffles ter hand stelde.

Charly kwam nieuwsgierig naderbij en beiden bekeken aandachtig het rolletje tabak.

Eindelijk zeide Raffles, half voor zich heen:

„Russische tabak, en wel van een bijzonder mengsel, zoo worden zij nooit gereed gemaakt in den handel verkocht. Het papier is ook niet machinaal gerold, maar met de hand, al is het dan ook door een zeer geoeffende hand. Geen mondstuk en tamelijk slecht papier.”

Hij wendde zich tot den portier en hernam:

„Voor een andere souverain koop u deze sigaret af!”

„Dan spijt het mij alleen maar, Mylord, dat ik er geen volle doos van heb!” riep de portier uit, terwijl hij zijn platte hand ophield.

Raffles liet er een goudstuk op vallen en de vinger sloten zich haastig om het geldstuk.

Maar toen verscheen er een bezorgde trek op het gelaat van den man.

„Gij denkt toch niet, dat het mij in ongelegenheden kan brengen, Mylord, als ik u die sigaret geef?”

„In het geheel niet, mijn vriend, bijna had ik gezegd, integendeel!” antwoordde Raffles glimlachend.

Hij deed de sigaret zorgvuldig in een leeg vakje van zijn sigarenkoker en gaf Charly een wenk, terwijl hij den portier vriendelijk toeknikte.

„Wij zijn je zeer dankbaar voor je inlichtingen, goede vriend, misschien komen wij later nog wel eens terug!”

„Mylord, onder deze voorwaarden kunt gij steeds staat op mij maken en ik zal u alles vertellen, wat ik weet en meer dan dat!”

„Goed zoo! Nu moeten wij nog even naar mejuffrouw Domirsky, want zij moet ons nog iets mededeelen.”

De beide vrienden gingen snel de trap weder op en Raffles belde aan de woningdeur van het Russische gezin.

Ljoeba deed zelf open.

„Wij vragen je verschooning Ljoeba, dat wij je nogmaals komen storen, maar het geldt een zaak van gewicht!” zeide Raffles. „Zeg me eens, of je je kunt herinneren, dat Iwan Plewanof rookte, toen hij je hier bij de deur overviel?”

„Ja, hij had een sigaret in den mond, maar ik weet zeker, ik durf er op zweren, dat hij die sigaret wegwierp, toen hij een oogenblik in de kamer was.”

Raffles greep de jonge Russin bij den pols en vroeg haastig:

„Is het mogelijk, dat dit eindje sigaret er nog is?”

„Als gij het van belang acht, Mylord, dan zal ik het dadelijk aan ons dienstmeisje gaan vragen!”

|| Zij snelde weg en keerde een oogenblik later terug met een schoteltje, waarop een half afgerookte sigaret lag.

„Dit vonden wij in den aschbak en het is een toeval, dat hij nog niet is leeg geworpen.”

„Rookten gij of uw broeder niet?”

„Beiden rooken wij, maar nooit anders als Dubec-sigaretten!”

Raffles had de sigaret van het bordje genomen en bekeek haar aandachtig.

Zijn grijze oogen schitterden, en zijn stem had een eigenaardigen klank, toen hij zeide:

„Ljoeba, ik geloof, dat men je broeder morgen reeds op vrije voeten zal moeten stellen! Meer kan ik je voor het oogenblik niet zeggen. Houdt goeden moed, wij werken aan zijn bevrijding.”

En met deze woorden namen de beiden vrienden weder afscheid, nadat Raffles het stukje sigaret zorgvuldig bij de heele had opgeborgen.

„Wel?” was alles wat Charly vroeg, toen zij naar beneden liepen.

„Wel, de zaak is volgens mij zoo klaar als glas, de man, die het bezoek bracht aan Ljoeba Domirsky was dezelfde, die de sigaret gaf aan den portier!”

„Dus de zoon van Draper?” riep Charly uit.

„In ieder geval de man, die zich voor den zoon van Draper uitgaf.”

„Dat is iets anders, het is immers ondenkbaar, dat de zoon den vader vermoordt, tenminste onder zulke omstandigheden?”

„Dat acht ik nog zoo zeker niet! In ieder geval is het denkbaar, dat er een hevige veete bestaat tusschen vader en zoon en dat zij, na elkander in lange jaren niet te hebben gezien, een hoogloopenden twist kregen, die eindigde met een moord. Maar daar

van is hier geen sprake! De moord is gepleegd door den man, die Ljoeba Domirsky liefhad.”

„Door Iwan Plewanof?” riep Charly uit.

„Door niemand anders, het is mathematisch zeker. Niemand anders kan het gedaan hebben! Denk toch eens aan het moordwapen! Als wij niet aannemen, dat Dimitry zelf de misdaad gepleegd heeft, en dat wil ik niet aannemen, al erken ik, dat de schijn tegen hem was, dan moet het gedaan zijn door iemand, die het ontleedmes uit het etui stal.”

„Dat ben ik met je eens.”

„Welnu, wie kan dat anders gedaan hebben, dan Iwan Plewanof. Denk je eens in zijn toestand in. De man wordt verteerd door een onuitblusbare liefde voor Ljoeba Domirsky. Maar hij moet tot de erkenning komen, dat zijn liefde hopeloos is, zij wijst hem ruw de deur, en geeft onverholen haar afschuw voor hem te kennen. Zij vlucht weg, hij blijft eenige seconden alleen, hij ziet het etui staan, dat hij natuurlijk dadelijk herkent, daar hij zelf student is, hij begrijpt aan wie het toebehoort en een duivelsch plan rijst bij hem op!”

„Wat wil je zeggen, Edward!” riep Charly uit, terwijl hij midden op de trap stilstond. „Je wilt toch niet beweren, dat er een man is, laaghartig genoeg om den eersten den besten, een man, dien hij nooit gezien heeft, te gaan vermoorden, alleen om de verdenking te laten vallen op den broeder van de vrouw, die hem haar afschuw in het gelaat heeft geschreeuwd en op wie hij zich zodoende wil wreken?”

„Daar is in het geheel geen sprake van, Charly,” antwoordde Raffles kalm. „Nee, Plewanof kwam reeds om zeven uur, teneinde Draper te vermoorden! En geloof maar niet, dat die een onbekende voor hem was, hij moet hem integendeel maar al te goed hebben gekend! Maar hij ontmoette Ljoeba op de tweede verdieping, en dat bracht voor een oogenblik wijziging in zijn plannen, de hartstocht won het van de wraakzucht, of wat het dan anders geweest mag zijn. Toen kwam de afwijzing, een roode bloedgolf kwam hem voor de oogen, hij dacht slechts aan wraak en hij nam het ontleedmes weg. Toen moet hij echter begrepen hebben, dat hij niet aanstonds zijn daad zou kunnen volbrengen en hij sloop het huis uit zonder door den portier te zijn gezien, om bijna twee uur later pas terug te keeren en zijn misdaad te volbrengen!”

„Maar het doel?” riep Charly uit, „wat was het doel?”

„Ja, als wij dat wisten!” zeide Raffles schouderophalend, „wie het motief kent die kent ook meestal den moordenaar!”

De beide vrienden stonden nu weder in de vestibule en Raffles vervolgde op vasten toon:

„Zegt het je niets, dat die beide mannen, Draper zoowel als Plewanof, pas korten tijd in Engeland, meer in het bijzonder in Londen zijn? Is het je voorts niet opgevallen dat Draper uit Moskou kwam, dat hij voortreffelijk Russisch spreekt, dat hij zich op Russische kranten abonneert, en dat hij in het Russisch twist?”

„O, ik ben er zeker van, dat Draper zeer lang in Rusland gewoond moet hebben! Daaraan heb ik natuurlijk geen oogenblik getwijfeld. Ik vraag mij slechts af, wat hij hier kwam doen!”

„Hij en Plewanof, Charly! Als wij dat weten, mijn waarde, dan weten wij alles!”

„Maar als die man nu eens werkelijk de zoon van Draper geweest is?”

„Dat ontken ik volstrekt niet, tot nader order! Wie weet, wat de oude man misdreven had jegens Plewanof! Om dat alles te weten te komen, zou men het verleden van Draper moeten onderzoeken.”

Langzaam liepen de beide mannen de straat op en stonden een oogenblik stil om op een huurauto te wachten.

Het was op dit oogenblik zeer druk op straat en de lucht was vervuld van het geraas van het verkeer, dat hier als een eindeloze stroom voortbruisde.

Nauwelijks was een stem van een krantenjongen boven dit tumult uit hoorbaar, die met een groot pak kranten, waaronder hij bijna bezweek, beenen maakte.

Maar eindelijk bereikten de klanken toch ook het oor van Raffles en Charly.

De jongen schreeuwde iets over de moordzaak in Maide Vale, en hij had zijn standpunt voortreffelijk gekozen, vlak voor het huis, waar de misdaad had plaats gehad.

Zijn voorraad ging dan ook grif van de hand en Charly moest er vlug bij wezen, om nog een blad machtig te worden.

Hij keerde er mede naar Raffles terug, vouwde het open, en beiden begonnen te lezen.

Het bericht bracht echter weinig, wat zij nog niet wisten, soms beter dan de politie.

Het was duidelijk, dat Scotland Yard nog altijd op het verkeerde spoor was. De arrestatie van den jongen Russischen student stond er met kleuren en geuren in beschreven en de Daily Mail, dat was het blad, scheen te behooren tot degenen, die de schuld van Dimitry Domirsky reeds als vaststaand beschouwden.

De achterste pagina van het befaamde volksblad, was, zooals steeds, bedekt met een aantal foto's en een daarvan was een zeer groot portret van den vermoorden Jesse Draper.

Het portret was door den gerechtsfotograaf opgenomen en toonde den man met halfgeloken oogen, het hoofd half terzijde geneigd, haar en baard verwilderd.

„Hij is niet mooi!” zeide Charly zachtjes.

„Nee, allesbehalve!” erkende Raffles. „Hij is echter niet leelijk in den gewonen zin, hij heeft iets van een slechten baviaan.”

„Ik kan mij toch niet voorstellen, dat er strijd geweest is, anders had men toch wel iets van de worsteling moeten hooren, en Draper zou hulp geschreeuwd hebben.”

„Daar heeft hij stellig geen tijd voor gehad.”

„Maar zou hij zelf niet geweten hebben, wie de man was, die kwam om hem te dooden?”

„Dat acht ik tamelijk waarschijnlijk. Als hij het wel wist, dan zou hij wel dadelijk om hulp hebben geroepen. Een man als Draper heeft altijd een revolver in den zak, of dicht bij de hand.”

Raffles vouwde het blad op en liet het in zijn zak glijden en daarop zetten beiden hun weg voort.

Maar de avondbladen zouden een merkwaardig bericht brengen, iets, waarop Raffles zeker niet gerekend had.

De Daily Mail van dien avond bevatte het volgende, korte bericht:

Nieuwe feiten in de zaak van Maide Vale.

Het slachtoffer geïdentificeerd.

Reeds meermalen is het ons gebleken, van hoeveel belang de publicatie's onzer foto's meermalen kan zijn bij het onderzoek van deze of gene misdaad.

Ook nu weder heeft een der foto's, voorkomende in ons ochtendblad van heden, aanleiding gegeven tot een verrassende ontdekking.

Ongeveer anderhalf uur na de verschijning van het blad, kwam zich op het hoofdbureau van politie in Downing Street een zekere John Houston aanmelden, die den hoofdcommissaris verlangde te spreken.

Hij gaf op, procuratiehouder in een bank te zijn en verklaarde in de foto van het slachtoffer van de misdaad in Maide Vale zijn broeder Jack te herkennen. Hij wilde daarom dadelijk met het lijk geconfronteerd worden.

Natuurlijk werd onmiddellijk aan dit verzoek gevolg gegeven en men bracht den heer Houston bij het lichaam van den verslagene.

Hij had nauwelijks een blik op het gelaat geslagen, of hij riep uit: „Dat is mijn broeder Jack!”

Hij verzekerde, dat hij geen seconde kon twijfelen, al was het maar omdat de doode een eigenaardig gevormd litteken had, dicht bij het rechter oor, hetwelk hij op zijn twaalfde jaar had gekregen.

Vervolgens deelde hij aan den hoofdcommissaris mede, dat hij zijn broeder in geen vijftien jaren had gezien of gesproken. Jack was indertijd naar Amerika gegaan, om daar zijn fortuin te zoeken, nadat hij wegens zekere omstandigheden, welke de heer Houston echter niet nader kon of wilde aanduiden, zijn vaderland had moeten verlaten.

Dat de zoon van zijn broeder hem zou zijn

komen bezoeken, achtte hij niet onmogelijk, hoewel weinig waarschijnlijk, want de jonge man had omstreeks het tijdstip van Jack's vertrek een hevigen twist met zijn vader gehad en moest zich op dit oogenblik in Amerika bevinden.

Wat Jack zelf betreft, hij was aan lager wal geraakt en het laatst had hij drie jaar geleden van hem gehoord, toen hij te Moskou woonde.

De heer Houston verklaarde echter niet te hebben geweten, dat zijn broeder een anderen naam had aangenomen.

Of deze wetenschap de politie behulpzaam kan zijn bij het opsporen van den werkelijken misdadiger, zal de toekomst moeten leeren. Want wij erkennen, dat wij zijn gaan wankelen, in de meening, dat de Russische student Dimitry Domirsky, die thans in voorarrest zit, de ware schuldige is.”.....

Dit korte bericht maakte grooten indruk op Raffles zoowel als op Charly, want hierdoor kreeg de zaak weder een geheel nieuw aanzien.

Maar wie was dan toch die man, die zich de wraak op den hals had gehaald van Iwan Plewanof, of liever, wat had hij gedaan daarginds in Rusland?

Raffles nam zich vast voor, dit raadsel op te lossen, want hij begreep, dat hij hierdoor tevens het motief zou hebben gevonden, waaruit de misdaad te verklaren zou zijn.

HOOFDSTUK VI.

Een nieuw personage.

Intusschen begreep Raffles, dat geen tijd verloren mocht gaan en dat hij dadelijk Scotland Yard op de hoogte moest brengen van zijn ontdekking, daar Iwan Plewanof, als hij inderdaad de misdaad had gepleegd, zich zou haasten zich uit de voeten te maken, zoodra hij moest vreezen, dat de politie den jongen Russischen student wegens gebrek aan bewijs op vrije voeten zou moeten stellen.

Want daaruit zou voortvloeien, dat zij op een nieuw spoor waren, en dat spoor kon wel eens in zijn richting voeren.

Dienzelfden avond dus telefoneerde Raffles van uit zijn werkkamer in het fraaie huis in de Regent Street naar denzelfden man, die reeds zoo menigmaal tegenover hem had gestaan, naar James Sullivan. Hij deelde hem alles mede, wat hij in het huis van Maide Vale verricht had en bracht hem op de hoogte van de vondst van het halve stukje sigaret.

Aan het andere einde van de lijn luisterde Sullivan met groote aandacht toe, want hij kende de groote gave van Lord Aberdeen, den amateur-detective, reeds herhaaldelijk had hij Scotland Yard groote diensten kunnen bewijzen, ja een paar malen was hij er in geslaagd een zaak tot oplossing te brengen, welke voor de beste speurneuzen van het hoofdbureau volkomen raadselachtig was.

Hij begreep aanstonds, dat de mededeelingen van zijn Lordschap van het grootste gewicht waren en zoo waren er dadelijk maatregelen genomen, teneinde Iwan Plewanof te kunnen arresteren.

Het was omstreeks twaalf uur in den avond toen een inspecteur en twee agenten zich zoo onopvallend mogelijk naar de woning begaven, waar de Rus zijn intrek had genomen.

Het was een vrij goed pension in de Bishop Street.

De pensionhoudster deelde den inspecteur mede, dat de Rus nog niet thuis was, — en men wachtte.

Men wachtte de geheelen nacht vruchteloos, want Plewanof kwam niet opdagen.

De inspecteur nam de pensionhouster terzijde en stelde haar, voor zoover het noodig was, op de hoogte.

En vervolgens gingen de politiebeampten zich in de nabijheid van het huis in hinderlaag leggen en wachtten daar met het geduld van een kat, tot het wild in de val zou loopen.

Dienzelfden ochtend, nog tamelijk vroeg, had er in het huis van Lord Aberdeen een voorval van geheel anderen aard plaats.

Raffles en Charly hadden juist hun onbijt beëindigd, toen de oude kamerbediende, Gaston, bezoek kwam aankondigen.

Raffles keek verwonderd van zijn ochtendblad op en zeide:

„Zoo vroeg reeds? Wie is het?”

„Een jonge man, Mylord, netjes gekleed, zou ik zeggen.”

„Noemde hij zijn naam niet?”

„Dien wilde hij u zelf noemen.”

„Nu, laat hem dan maar in de ontvangkamer, ik kom aanstonds bij hem.”

Een paar minuten later trad Raffles het vertrek binnen en dadelijk stond een rijzige jongeman met een knap, open gelaat, maar waarop thans een zwaarmoedige uitdrukking lag, van zijn stoel bij het raam op, en ging op Raffles toe.

Met diepe klanklooze stem zeide hij:

„Ik ben Philip Houston, de zoon van den vermoorden man in Maide Vale.”

Raffles deed een stap achteruit en liet een zachten kreet van verbazing hooren, terwijl hij den jongen man strak aankeek.

Toen zeide hij, met een uitnoodigend gebaar naar den stoel, waarop de jongeman gezeten had:

„Waarom komt gij dat mij juist zeggen?”

„Omdat ik weet, dat gij groot belang stelt in de zaak, Mylord, omdat ik weet, dat gij een vriend zijt van het meisje, dat ik boven alles ter wereld lief heb, Ljoeba.”

„Weet zij, dat gij de zoon zijt van den man, die zich steeds Jesse Draper genoemd heeft?”

„Neen, zij wist het niet. Ik zelf wist het niet, voor ik de portretten in de geillustreerde bladen vond.”

„Wat? Waart ge dus geheel onbekend met het feit, dat gij de zoon waart van den doode?”

„Dat zweer ik u! En nu kom ik u om raad vragen. Wat moet ik doen? Moet ik mij bij de politie gaan aanmelden?”

„Daarmee moogt gij geen oogenblik verliezen!” antwoordde Raffles op levendigen toon. „Misschien kunt gij haar wel inlichtingen geven, die haar van nut kunnen zijn bij het opsporen van den verdachte! Zoo juist vernam ik per telefoon van Scotland Yard, dat men..... den man, dien ik verdenk, nog altijd niet heeft gevonden. Hij is vannacht niet in zijn woning geweest.”

„Maar zou men mij niet zelf verdenken? Ik lees immers in de bladen, dat iemand die zich voor den zoon van mijn.... vader uitgaf, het huis in Maide Vale heeft bezocht, even voor de misdaad plaats vond.”

„Daarvoor behoeft gij geen oogenblik te vreezen! Die man is van uiterlijk bekend. Gij lijkt in het geheel niet op hem. De portier heeft hem tweemaal gezien en zou hem aanstonds erkennen.”

„Dan volg ik u raad, Mylord. Maar dit was niet de eenige reden van mijn komst. Ik weet, dat gij de grootste moeite doet, de onschuld van den broeder van Ljoeba Domirsky aan den dag brengen, en wellicht kan het u van nut zijn, als ik u van den doode mededeel, wat ik zelf van hem weet! En dat is niet veel! Want mijn vader en ik hebben elkander in ruim vijftien jaar niet gezien.”

Philip Houston zweeg even en zuchtte diep.

Een smartelijke uitdrukking was op zijn krachtig geteekend gelaat verschenen.

Toen vervolgde hij, met een doffen klank in zijn stem:

„Ik kan u onmogelijk alles mededeelen, Mylord, wat er tusschen mij en mijn vader is voorgevallen. Er zijn dingen, welk men tot iederen prijs verborgen wil houden. Zelfs Ljoeba zou ik het kunnen noch durven zeggen. Laat het u genoeg zijn te weten, dat mijn vader en ik vijftien jaar geleden beiden aan een zelfde bank verbonden waren, ik nog maar als derde klerk. De levensopvattingen van mijn vader en van mij liepen hemelsbreed uiteen. Ik wil hier niet verder op door gaan. Gij moet mij met een half woord begrijpen. Mijn vader had zeer veel geld nodig om zijn dure levenswijze te bestrijden en.... hij speelde. Wat er eigenlijk geschiedde, kan ik u onmogelijk zeggen. Maar mijn vader was gedwongen, zijn positie prijs te geven. Hij moest vluchten. Maar ik moest zijn voorbeeld volgen. Ik had..... een deel van zijn schuld op mij genomen. Dat was mijn plicht, ofschoon..... Ik ging naar Amerika en bleef daar bijna twaalf jaar. Toen werd het heimwee mij te machtig, en ik keerde terug. Het misdrijf, waarvoor men mij had kunnen arresteren, was eenigen tijd geleden verjaard. Ik was dus veilig wat dat betreft. In Amerika had ik een betrekking bij een Chemist, het vak trok mijn zeer aan, en ik studeerde hard. Hier heb ik die studies voortgezet, en in het laboratorium van professor Hindsman heb ik Ljoeba leeren kennen.”

„En — uw vader!” vroeg Raffles op zachten toon.

„Ik weet, dat hij eerst naar Australië is gegaan. Daar bleef hij eenige jaren, vervolgens trok hij naar Argentinië, en tenslotte ging hij naar Rusland. Dat was even voor de wereldoorlog uitbrak. Sinds dien heb ik eenige malen van hem gehoord — niet van hem zelf, want daartoe was de breuk tusschen ons te groot, maar van een consulaire beambte, een vriend van mij.”

„Hij had toen zijn naam reeds veranderd?”

„Neen, dat moet hij in den allerlaatsten tijd hebben gedaan. De beambte moest mij mededeelen, dat mijn vader te Moskou niet al te goed stond aangeschreven. Hij moet dienst hebben gedaan bij de Ochrana, de geheime politie, maar daar bleef hij niet lang, want het bleek..... dat hij ook de tegen-

partij diende, in dit geval de revolutionairen. Toen de omwenteling uitbarstte, sloot mijn vader zich dadelijk aan bij de uiterst linksche socialistten, de bolsjewisten. En van dat tijdstip af verloor mijn vriend hem uit het oog."

Raffles had bij het hooren van de laatste woorden een onwillekeurige beweging gemaakt.

Hij bleef nu eenigen tijd in gedachten voor zich uitstaren en het was stil in het vertrek.

Toen vroeg hij:

„Kent gij soms een zekeren Iwan Plewanof?"

„Slechts zeer oppervlakkig, Mylord!" antwoordde Houston. „Hij liep ongeregeld college bij professor Hindsman. Hij..... behoorde niet tot mijn vrienden."

„Weet gij soms iets van zijn politieke overtuiging?"

„Daarover liet hij zich nooit uit. Maar ik ben bijna zeker, dat hij tot de spionnen der Bolsjewisten behoorde!"

„Werkelijk? Nu, dat is misschien van groot belang! Weet gij, of uw vader rijk was, toen hij eenige maanden geleden uit Moskou naar Londen kwam?"

„Dat was hij zeker niet — tenminste niet van zich zelf!"

„Niet van zich zelf! Zoo, zoo! Wel, ik geloof, dat ik langzaam licht begin te zien! Zeg mij nog slechts dit — Ljoeba woont in hetzelfde huis, waar uw vader zijn intrek had genomen. Hoe is het dan mogelijk, dat gij hem daar nooit gezien hebt?"

„Dat heeft een heel eenvoudige reden, Mylord!" antwoordde Houston. „Ik ben er nog nimmer geweest! Ik weet, dat Ljoeba mijn liefde beantwoordt, maar ik heb haar toch nimmer een bezoek in haar woning durven brengen. Ik was juist voornemens, haar moeder vergunning te vragen, haar te mogen bezoeken — toen dit vreeselijke gebeurde!"

„Luister eens, mijnheer Houston! Het betreft hier uw vader. Wat er vroeger tusschen u beiden is voorgevallen weet ik niet, en wil ik niet weten, maar in ieder geval hebt gij er recht op te weten, wien ik verdenk. Het is Iwan Plewanof."

„Wat? de Rus? Maar welke reden kan hij gehad hebben, mijn vader te vermoorden?" riep Houston uit.

„Ik denk, dat het wraak was!"

„Dan zou hij dus opzettelijk uit Moskou mijn vader hier hebben gevolgd, om zijn wraaklust te voldoen? Want het is natuurlijk niet aan te nemen, dat er in dien korten tijd van slechts weinige maanden zulk een felle vijandschap tusschen twee mannen kan ontstaan, dat de een den ander naar het leven staat."

„Dat is ondenkbaar. En daarom hebt gij gelijk, als gij meent, dat Plewanof uw vader heeft gevolgd — maar niet dadelijk met het doel, hem te dooden!"

„Maar waarom dan toch wel?"

„Ik vermoed, dat hij was uitgezonden, om hem te bespioneren!"

„Duid het mij niet euvel, Mylord — maar dit zijn raadselen voor mij! Wat viel er dan te bespioneren?"

„Ik stel het mij als volgt voor, maar ik kan mij heel goed vergissen. Een grondig onderzoek zal het wel uitwijzen. Uw vader schijnt op vreemde wijze eensklaps veel geld te hebben gekregen. Hij was in den laatsten tijd Bolsjewist, zegt gij. Hij komt uit Moskou, het hoofdkwartier van Lenin en Trotsky. Acht gij het onmogelijk, dat hij, als Engelschman, naar Londen is gezonden, met de opdracht, hier in het geheim het Bolsjewisme onder de arbeiders te propageeren?"

Houston greep zich naar het hoofd en kreet:

„Dus — dat zou het zijn! Dat geld — o, dat vervloekte geld! Het is zijn ondergang geweest!"

„Ik zeg niet, dat het zoo is, maar ik acht het volstrekt niet ondenkbaar!" hernam Raffles. „Nu is het bekend, dat de Bolsjewisten uiterst wantrouwend zijn, en ook niet terug deinzen voor de vreeselijkste middelen, als het geldt, een „verrader" zooals zij zulk een man noemen, te straffen, wanneer hij zich niet houdt aan zijn instructies. Misschien heeft uw vader te lang gewacht naar den zin van den spion met het ten uitvoer leggen van zijn opdracht — of hij is wantrouwend geworden, toen hij merkte, dat uw vader zich dure meubelen ging aanschaffen, en een rijk leven leidde....."

„Ja, ja, zoo zal het zijn", kwam het op doffen toon over de lippen van Philipp Houston. „Zoo was hij."

Hij hief met een ruk het hoofd op, en riep uit:

„Mylord, God weet, dat ik vele redenen had, mijn vader te mijn vader niet lief te hebben, maar de dader zal en moet gevonden worden! Die moord moet gewroken worden! Gij zegt, dat men tot dusverre vruchteloos op de thuiskomst van Plewanof gewacht heeft?”

„Ja, het is te vreezen, dat hij dadelijk na het plegen van de misdaad gevluht is!”

„Dan kan hij toch Engeland niet verlaten hebben! Het is veel moeilijker, ons land te verlaten, dan er binnen te komen, op dit tijdstip.”

„Zooveel te beter. Dan is alle hoop ook niet verloren, dat wij hem vinden. Hebt gij Dimitry een oogenblik voor schuldig gehouden?”

Houston boog het hoofd en antwoordde niet dadelijk.

Toen zeide hij, de oogen op den vloer gericht, en zoo zacht, dat zijn stem een bijna onhoorbaar gefluister werd:

„Ik zal u de waarheid zeggen, Mylord. Ik wist, dat de man, die zich Draper noemde, maar dien ik zelf nooit gezien had, de zuster van mijn vriend vaak had lastig gevallen, en dat hij daardoor in dolle woede was ontstoken. Toen ik van zijn arrestatie las, dacht ik aanstonds, dat de ongelukkige zich door zijn drift had laten medesleepen. Maar ik zweer u, dat mijn verdenking slechts kort heeft geduurd!”

„Gij weet natuurlijk, dat uw oom zich bij de politie heeft aangemeld, en daar heeft medegedeeld, wie de zoogenaamde Jesse Draper inderdaad was?”

„Ja, Mylord, dat heb ik gelezen. Het is duidelijk, dat mijn oom evenmin wist, dat mijn vader zich weder in Londen bevond, als ik.”

„Daaraan valt niet te twijfelen. Uw vader wilde zijn verblijf in deze stad niet verraden weten. Daarom ook heeft hij dien valschen naam aangenomen. En nu zou ik u alleen nog maar willen aanraden, u dadelijk naar de politie te begeven, en daar te zeggen, dat gij de zoon zijt van den doode. Gij behoeft echter niets mede te deelen, wat u zou kunnen smarten of oude wonden opnieuw zou kunnen openrijten. Deel slechts mede, dat gij vijftien jaren geleden van uw vader gescheiden zijt — dat is voldoende. De rest zal ik wel aan Scotland Yard verhalen.”

Houston greep de hand van Raffles en drukte ze eerbiedig.

Er lag ontroering in zijn stem, toen hij zeide:

„Ik dank u voor alles wat gij voor Ljoeba, Dimitry en nu voor mij gedaan hebt, Mylord!”

„Het heeft niets om het lijf,” zeide Raffles afwerend. „Ga nu spoedig — ik begeef mij dadelijk naar Maide Vale, om Ljoeba op de hoogte te brengen.”

„Ik durfde het u niet vragen, Mylord!” vernam Houston, terwijl een donkere blos in zijn wangen opsteeg. „Maar het is moeilijk voor een man, aan het meisje dat hij lief heeft te zeggen, dat de man, die haar zoo behandeld heeft, zijn eigen vader is . . . ik dank u nogmaals!”

Hij had zijn hoed gegrepen en wendde zich naar de deur.

„Komt gij mij berichten, hoe de politie uw mededeeling opvatte?” vroeg Raffles glimlachend.

„Dat beloof ik u, Mylord!”

Het volgende oogenblik was hij verdwenen.

Raffles verloor geen tijd, maar liet dadelijk de snelste auto voorkomen, en reed naar het huis van de misdaad.

Hij vond moeder en dochter bij elkaar, en deelde haar beiden omzichtig mede, wat er zooeven geschied was.

Toen hij geëindigd had, mompelde Ljoeba verscheidene keeren achtereen:

„Zijn zoon, zijn zoon!”

Daarop stond zij op van den lagen stoel, waarop zij aan de voeten van haar moeder gezeten had, en zeide eenvoudig:

„Ik zal hem alles vergoeden — ik zal hem er des te liever om hebben! Kunt gij niet vermoeden, Mylord, wat het geweest is, dat hem van zijn vader scheidde, vijftien jaar geleden?”

„Ik vrees, dat zijn vader deze of gene malversatie gepleegd heeft, om aan geld te komen, en dat Houston de jonge de schuld op zich heeft geladen.”

„Ja ja — zoo zal het geweest zijn! Dat is juist iets voor Philip!” mompelde het jonge meisje zachtjes voor zich heen, met de tengere handen over de borst gevouwen.

„Nu weet gij alles — en de bevrijding van uw zoon, mevrouw, is slechts een kwestie van tijd!” hernam

Raffles. „Maar vooral — geen woord over dit alles, aan niemand! Het mag Plewanof volstrekt niet ter oore komen, dat men hem verdenkt, anders zou hij zich wel eens zoo goed kunnen verschuilen, dat iedere poging om hem te vinden vruchteloos is. Ik verlaat u nu, en begeef mij rechtstreeks naar Scotland Yard, om daar de sigaretten te toonen. Natuurlijk zult gij later moeten getuigen en er wachten u nog onaangename oogenblikken — maar dat alles

komt pas als de moordenaar in handen van de politie is — en zoover zijn wij nog niet!”

Hij nam echter afscheid van de dames en gaf Henderson last, hem snel naar het hoofdbureau van politie te rijden.

En daar had hij een langdurig gesprek met den hoofd-commissaris en met James Sullivan — als John Raffles zijn ergste vijand, als Lord Aberdeen zijn medewerker!

Wie eenmaal het merk sigaretten
Dubec3 rookt, vraagt geen ander.

HOOFDSTUK VII.

De jacht op den moordenaar.

De politie wachtte er zich wel voor, ditmaal iets te laten uitlekken van de nieuw gerezen vermoedens tegen Plewanof.

De pers werd geheel onkundig gehouden, en om den Rus op een dwaalspoor te brengen, werd zelfs het bericht gelanceerd, dat de vermoedens tegen Dimitry Domirsky bevestigd werden.

Intusschen liet Plewanof zich niet in zijn woning zien, die nauwkeurig bewaakt werd, en het had er allen schijn van, dat hij argwaan gekregen had, en zich schuil hield.

Naar alle havenplaatsen was zijn signalement gezonden, met verzoek, scherp acht te geven op alle reizigers voor het vasteland en Ierland.

Er verliepen twee dagen, en nog altijd niets van den verdachte!

Zijn bagage stond nog altijd in zijn woning, en was reeds grondig onderzocht.

Men vond er niets anders in dan gewoon lijfgoed, van zeer fijne hoedanigheid, en dat wellicht vroeger had toebehoord aan dezen of genen grootvorst, of schatrijken Russischen grondbezitter, gevallen onder de kogels der Bolsjewisten, een kleine Browning, en een aantal brochures van Lenin, in vier talen.

In een klein ijzeren kistje vond men een pas op een klaarblijkelijken valschen naam.

Naar allen schijn was hij met behulp van dezen pas het land binnengekomen. Een ander kistje, even stevig, bevatte voor een groot bedrag Engelsch geld, voornamelijk bankbiljetten.

En verder ontdekte men nog op andere plaatsen, alsof het daar zoo maar achteloos was neergeworpen, bankbiljetten en goudstukken.

Het geld scheen in ieder geval voor Iwan Plewanof niet veel waarde te hebben.

Men had aan alle stations nauwkeurig onderzoek laten doen, maar zonder eenig resultaat.

Ook alle voorname havens waren zorgvuldig afgezocht, maar men had nergens een spoor van den verdachte kunnen ontdekken.

Het was, alsof hij door den grond was gezonken.

En toch was het bijna onmogelijk, dat hij Engeland ongemerkt had kunnen verlaten, want daartoe was de controle te streng.

De desbetreffende autoriteiten zeiden vol trots, dat zelfs geen muis het land kon verlaten, zonder dat zij het bemerkt.

Raffles ontving al deze mededeelingen met gloeiend ongeduld.

Want ofschoon hij James Sullivan en den Hoofddommisaris van politie bijna had overtuigd, dat de werkelijke moordenaar zich nog altijd op vrije voeten bevond en niemand anders kon zijn dan Iwan Plewanof, zoo hield men Dimitry Domirsky nog altijd gevangen, teneinde den verdachte op een dwaalspoor te leiden.

Hij werd tenslotte ongeduldig, en besloot op eigen gelegenheid onderzoek te doen naar de verblijfplaats van Plewanof.

Op den morgen van den derden dag ging hij Charly opzoeken, die in de garage bezig was, zijn motorrijwiel na te zien, hetgeen hij het liefst zelf deed, en zeide, nadat hij hem mede naar den tuin genomen had:

„Luister eens, Charly. Deze vruchteloze pogingen van de politie beginnen mij te vervelen. Zij leiden tot niets, naar het schijnt. Ik weet niet of Plewanof argwaan heeft gekregen en daarom niet naar zijn woning terugkeert, of hij misschien ontdekt heeft, dat zijn woning voortdurend bewaakt wordt, maar

in ieder geval duurt het mij te lang! Wij zullen er zelf eens op uitgaan!"

„Maar wij hebben in het minst geen aanknopingspunt," zeide Charly hoofdschuddend. „Je kunt toch in een stad als Londen maar niet in het wilde weg naar iemand zoeken?"

„Dat ben ik ook niet voornemens!" hernam Raffles. „Maar als Iwan Plewanof inderdaad de man is, voor wien wij hem houden, een agent van de Bolsjewisten, dan moet hij in Londen, waar hij natuurlijk geen vreemde was, aansluiting hebben gezocht naar zijn geestverwanten. Welnu, het is mij bekend, waar deze lieden gemeenlijk bijeen komen, namelijk in de wijk van Houndsditch. Daar ergens moet hun hoofdkwartier zijn, het is nu maar de vraag om dat te vinden!"

„Wij zullen het zeker niet gemakkelijk vinden, als wij er heen gaan als Lord Aberdeen en zijn secretaris!" kwam Charly Brand.

„Dat ben ik dan ook niet voornemens. Wij moeten ons vermommen, een weinig Bolsjewistisch als het kan!"

„Denk je, dat het zonder gevaar is?"

„Niet bepaald!" antwoordde Raffles rustig. „Ik denk veel meer, dat wij ons leven wel voor een paar pence zouden kunnen verkoopen, als zij daar ontdekten, wie wij waren. Het is al meer voorgekomen, dat hier personen op een zeer geheimzinnige wijze zijn verdwenen en naderhand is gebleken, dat hier zonder eenigen twijfel de Bolsjewisten de hand in het spel hadden. Wij weten nu wel, dat zij niet kieskeurig zijn in hun middelen, en dat een menschenleven geen waarde heeft in hun oogen als het in den weg staat aan de bereiking van hun doeleinden. Maar een weinig gevaar heeft ons, voor zoover ik mij kan herinneren, nooit afgeschrikt. Mocht je echter liever niet meedoen, dan —"

Charly werd vuurrood en stamelde:

„Maar Edward! dat wilde ik er volstrekt niet mee zeggen! Natuurlijk kun je over mij beschikken! Wanneer wilde je gaan?"

„Vandaag nog, aanstonds, als het kan! Wij zullen van hier naar ons huis in de Victoria Street gaan, ons daar zorgvuldig vermommen, en het huis weder door den geheimen uitgang verlaten."

De beide vrienden lieten geen tijd verloren gaan en spoedig hadden zij hunne maatregelen genomen.

Met een huurauto reden zij naar de Victoria Street,

waar Raffles sedert eenige jaren een huis bezat, dat voortreffelijk geschikt was voor zijn doel. Het lag vrij ver van de straat, het had twee uitgangen in verschillende straten en ten overvloede stond het door middel van een onderaardsche tunnel in verbinding met het geheimelaboratorium van den Grooten Onbekende, hetwelk zich onder het tuinhuis van het kleine park bevond, dat zich achter het heerenhuis in de Regentstreet uitstreckte.

Hij liet de auto stilhouden op omstreeks vijftig meter van het huis en zond den chauffeur weg, na hem te hebben betaald.

Zij gingen snel het huis binnen en haalden uit de geheime garderobe alles wat zij noodig hadden om zich te vermommen.

Na een half uur waren zij onkenbaar, men zou gezworen hebben, twee verlopen Russen voor zich te zien, met lange, vette haren, lederen petten en halfhooze laarzen.

Aldus vermomd verlieten zij het huis door de tweede deur en riepen daar opnieuw een huurauto aan, die hen naar de wijk van Houndsditch bracht.

Zij gingen dadelijk een der vele kroegen binnen, welke men in deze wijk aantreft, en van dat tijdstip af begon hun onderzoek.

Zij liepen tientallen drankhuizen binnen, waar zij zich slechts korten tijd ophielden, meestal zonder iets te gebruiken, en alleen maar om zich te overtuigen van den aard der bezoekers, die er kwamen.

Maar het werd avond, zonder dat hunne pogingen eenig resultaat hadden gehad en tenslotte dreef de honger hen naar een klein eethuis, in een vrij breede straat gelegen.

En het noodlot moest gesproken hebben, want de eerste man, dien zij in een hoek van het eethuis dicht bij het buffet zagen zitten, was Iwan Plewanof.

Zij herkenden hem aanstonds, ofschoon hij zich had trachten te vermommen, door zijn kort baardje af te scheren, even als zijn knevel, en zijn haar te laten millimeteren.

De twee vrienden hadden den man nooit te voren gezien, maar zij herkenden hem van het portret, hetwelk Ljoeba hun den dag tevoren getoond had en welk in een geïllustreerd studentenblad gestaan had.

Daarop kwam Plewanof voor, te midden van een groep studenten en hospitanten.

Er kon niet aan getwijfeld worden, het waren dezelfde doordringende oogen, dezelfde breede kaken, dezelfde dichte wenkbrauwen, bijna in een recht-doorloopende lijn.

Van dit oogenblik af zou Plewanof geen stap meer kunnen doen, geen beweging meer kunnen maken, of de beide Engelschen bleven als een bull-hond aan hem vastgebeten.

Zij namen op eenigen afstand van hem plaats, met den rug naar hem toe, maar zoo, dat zij hem konden waarnemen in den spiegel, die op deze plaats aan den wand hing.

Zij aten haastig, om gereed te zijn, wanneer Plewanof zou opstaan.

Maar deze was blijkbaar zelf pas begonnen en haastte zich niet bijzonder.

Hij scheen zich volkomen veilig te gevoelen.

Er waren nog meer Russen in het eethuis, en nu en dan ging er een naar het tafeltje van Plewanof toe en wisselde eenige woorden met den Bolsjewist.

Het was duidelijk, dat hij hier een groot gezag uitoefende en dat alle Russen, die hier waren, tot zijn geestverwanten behoorden.

Men had Raffles en Charly aanvankelijk met een wantrouwend oog aangezien, maar, daar zij rustig bleven door eten, en nauwelijks eenige woorden met elkander wisselden, sloeg men verder geen acht op hen.

Er verliep omstreeks een half uur toen Plewanof opstond, en aan het buffet ging betalen, hij gaf eenige andere Russen een wenk, en verliet het eethuis.

Maar Raffles en Charly waren op hun qui vive geweest en daar zij reeds betaald hadden en hun petten hadden opgezet, baarde het geen opzien, dat zij Plewanof aanstonds volgden en op zijn voetspoor het eethuis verlieten.

De Rus liep een tiental passen voor hen uit, en hij scheen op eenigen zijner makkers te wachten.

Raffles en Charly keerden dus dadelijk op hunne schreden terug en hielden zich, alsof zij den tegenover gestelden kant op gingen.

Daaraan hadden zij goed gedaan, want nu stond Plewanof stil en draaide zich om, om op zijn metgezellen te wachten.

Een paar tellen later ging de deur van het eethuis weer open en er verscheen een drietal Russen, van wie Charly naderhand verklaarde, dat hij hen

niet gaarne laat op den avond op een eenzamen landweg zou zijn tegen gekomen.

Zoodra de vier mannen zich verwijderden, keerden Raffles en Charly op hun beurt op hunne schreden terug en begonnen hen te volgen.

Na een kwartier te hebben geloopt, gingen de vier mannen een smalle slop in en Raffles zag nog juist, hoe zij verdwenen in een soort kelderingang.

Hij keek Charly glimlachend aan en vroeg toen op gedempten toon:

„Herinner je je misschien nog, waar we hier zijn?”

Charly keek even om zich heen en antwoordde toen:

„Wat drommel, wel zeker! In dit slop is het dievenhol van de Bende van den Gouden Sleutel!”

„Juist dat heb je goed onthouden! Dus onze Bolsjewisten schijnen de gasten te zijn van de bende! Nu, dat is volstrekt niet zoo onbegrijpelijk! Zij kleven ongeveer dezelfde beginselen aan, al is het dan onder een anderen naam: „Wat jij meer hebt dan ik, dat neem ik je af!” en het is ook niet zoodom van hen, want de politie zou hier niet zoo gemakkelijk met succes kunnen optreden, als wij hun geen kleine fingerwijzing konden geven betreffende de in- en uitgangen van dit hol. Kom vlug mede, wij hebben geen oogenblik te verliezen!”

Eenige seconden later was Raffles in verbinding met Scotland Yard en weer een paar tellen daarna was aan het dichtstbijzijnde politiebureau bevel gegeven, om met een groote macht uit te rukken.

Men zou zestig agenten zenden.

Het spreekt van zelf, dat Raffles in het geheel geene namen had genoemd en alleen de plek maar had opgegeven, waar hij den aanvoerder van de politiemacht zou opwachten.

Deze kwam in vier groote auto's aanrijden, en dadelijk daarop werden de manschappen op aanwijzing van Raffles verdeeld.

De inval slaagde buiten verwachting goed, want de Bolsjewisten werden volkomen verrast en hadden zelfs geen tijd zich van de handgranaten te bedienen, waarvan zij rijkelijk voorzien waren.

Men vond in de vergaderzaal, waar zij bijeen waren, een groote hoeveelheid bommen, kisten met dynamiet, revolvers en geweren, en meterhooge stapels brochures van Lenin en Trotzky, betreffend het Bolsjewisme.

Er werden dertig Russen gearresteerd en bovendien een tiental zeer gevaarlijke bandieten, leden van de Bende van den Gouden Sleutel, die reeds geruimen tijd door de politie werden gezocht.

Zij konden zelfs niet aan tegenweer denken, want Raffles kende alle geheimen van dit dievenhol, waar hij eenige keeren een hoogst gevaarlijk avontuur had beleefd en de agenten hadden hen op het lijf kunnen vallen, voor zij zich hadden kunnen bewegen.

Iwan Plewanof was de eerste, die zijn revolver had weten te trekken, en den inspecteur van politie ernstig had weten te verwonden, maar voor hij voor de tweede maal kon vuren, was hij overweldigd en in de boeien gesloten.

Toen men naar de beide zoogenaamde Russen omzag, die de onderneming zoo schitterend hadden doen slagen, waren zij verdwenen.

Want de rol van Raffles was thans uitgespeeld in dit drama

Plewanof werd aanstonds naar het hoofdbureau van politie overgebracht en daar grondig gefouilleerd.

Men plakte hem weder van valsch haar een knevel en baardje aan en nu werd hij aanstonds herkend door den portier in het huis in Maide Vale, zoowel als door de zuster van Dimitry Domirsky en eenige andere getuigen, die nog dienzelfden nacht werden ontboden.

En eindelijk, om twee uur in den nacht, nadat de Bolsjewist al dien tijd grimmig en zwijgend voor zich had uitgekeken, barstte hij uit:

„Welnu, ja ik deed het en hij heeft het duizendmaal verdiend! Hij was een laffe verrader! Ik zal u alles verhalen!”

HOOFDSTUK VIII.

Het verhaal van den Bolsjewist.

Iwan Plewanof had zich op den stoel laten neervallen, dien de commissaris van politie voor hem had laten neerzetten en begon nu, eerst met een doffe stem, maar die langzamerhand duidelijker werd:

„Mijn ware naam is Boris Kornilof. Ik ben een volle neef van een der grootste generaals van het Russische leger.

„Hoe ik tot het Bolsjewisme ben bekeerd, zal u waarschijnlijk niet kunnen schelen. Gij zult het waarschijnlijk toch niet begrijpen. Gij kent den toestand niet in mijn land, gij weet niets af van de beestachtige onderdrukking, waaronder de bevolking daar eeuwen en eeuwen lang lijdt, en die er een volk van bloedeloze slaven van dreigde te maken.

Ik heb den geheelen veldtocht mede gemaakt, ik heb helpen moorden, ik heb tientallen menschen gedood, die mij volstrekt niets misdaan hadden, en eindelijk kreeg ik er genoeg van. Ik deserteerde. Ik sloot mij dadelijk aan bij de revolutionairen, toen de massa eindelijk in opstand kwam tegen de wreede onderdrukkers.

Ik heb mede gevochten in de straten van Petersburg, ik ben daarbij gewond en zoodra ik genezen was, heb ik mij vervoegd bij het hoofdkwartier van de Bolsjewisten, want toen was reeds de broederstrijd in Rusland uitgebroken en wij moesten strijden tegen onze eigen landgenooten, die niet begrepen, dat wij hun de vrijheid kwamen brengen.”

Kornilof wachtte even en keek geruimen tijd met somberen blik naar één punt van het vertrek en zijn gedachten schenen weder terug te keeren naar dien bloedigen tijd.

Toen hernam hij:

„Ik behoorde tot de zoogenaamde intellectu- eelen en Trotzky liet mij bij zich roepen, omdat hij

van mijne diensten op andere wijze gebruik wilde maken, dan als soldaat.

Ik verliet dus de loopgraven en ik reisde naar Moskou, waar ik bij Trotzky werd toegelaten.

Misschien verwacht gij nu wel een beschrijving uit mijn mond over onzen aanvoerder, maar die zult gij niet te hooren krijgen! Laat ik u alleen maar zeggen, dat gij Westerlingen volstrekt niet beseft, welk een ongehoorde kracht en welk een bezieling er van dezen man uitgaan, en dat geen uwer hem werkelijk kent, zooals hij is! Maar genoeg hierover. Ik werd dus bij hem ontboden, en ik ontving instructies. Wat die instructies waren, raakt u niet, het heeft met de zaak in Maide Vale niets uitstaande.

Het was onder meer mijn taak, om te zorgen voor de Bolsjewistische propaganda.

En ik heb mij aanstonds vol ijver aan die taak gewijd.

Er waren in Moskou een aantal vreemdelingen, die niets liever wilden, dan ons behulpzaam te zijn. Welke hunne beweegredenen waren, laat ik daar. Velen waren overtuigde Bolsjewisten, anderen boden hunne diensten aan uit vrees, en dan waren er ook nog, die tot ons kwamen, met het doel om ons te verraden!

Ik leerde daar een zekeren Jesse Draper kennen.

Hij gaf zich uit voor een vriend van het volk, en verklaarde ons, dat hij bereid was, onder de Londensche arbeidersbevolking propaganda voor onze beginselen te maken. Hij had echter geen geld meer en hij zou niet eens de reis naar Londen kunnen betalen.

Die man wist zich in mijn vertrouwen te dringen en verhaalde mij veel uit zijn eigen leven. Hij had een volwassen zoon, dien hij echter in geen vijftien

jaren gezien had en van wien hij niet eens wist, waar hij vertoefde.

Er scheen iets met dien jongen gebeurd te zijn, maar ik heb nooit begrepen, wat dat was. Ik vroeg er ook niet naar, het was mij voldoende, te weten, dat Draper zich tot onze beschikking stelde.

O, ik verzeker u, dat hij een goed comediant was!“

Kornilof had dit op schamperen toon gezegd en zijn zwarte oogen flikkerden vol woede.

Zijn stem klonk heesch, toen hij driftig vervolgde:

„Hij was zulk een goed comediant, dat wij allen er in liepen.

En zoo werd hij dan belast met de gewichtige taak, om te Londen het Bolsjewisme onder de arbeiders te prediken. Het was een heilige taak, zeg ik u! Gij kunt niet beseffen, met welke gevoelens wij hem zagen vertrekken! Wij geloofden stellig in hem, en hij bleek niet anders te zijn dan een verraderlijke hond, wien het alleen om geld te doen was.

Hij was reeds veertien dagen weg, toen wij uit Londen bericht kregen van Russische vrienden, die daar waren, en het ons duidelijk maakten, dat Draper niet de man was, voor wien wij hem hielden.

Maar nog koesterden wij nog geen bepaalden achterdocht, wij geloofden alleen dat hij lauw was en gemakzuchtig, maar toen mij de angel van het wantrouwen eenmaal begon te steken, toen wilde ik zelf onderzoeken.

En ik toog naar Londen met het vaste voornemen, den man te dooden, die zich mijn vriend had genoemd, als het mocht blijken, dat hij ons bedrogen had!

Ik verschaftte mij een valschen pas en kwam hier.

Ik kende gelukkig Engelsch en omdat ik een bezigheid moest hebben, liet ik mij inschrijven als hospitant bij Prof. Hindsman.“

Plewanof wachtte even om zijn lippen te bevochtigen, die door het spreken en de opwinding droog geworden waren.

Zijn blik had een onzekere uitdrukking, toen hij vervolgde:

„Ik denk niet dat het noodig is, om er een geheim van te maken, ik leerde in het laboratorium van den professor een jong meisje kennen, Ljoeba Domirsky geheeten en een mijner landgenooten

en ik vatte dadelijk een vurige liefde voor haar op, die echter nimmer beantwoord werd. Aanstonds zult gij vernemen, waartoe versmade liefde iemand van mijn karakter kan brengen.

Ik heb u nog niet gezegd, dat ik niet wist, waar Draper woonde, want het bleek mij al dadelijk, dat hij niet vertoefde aan het adres, dat hij ons aanvankelijk had opgegeven.

Dat was dus in ieder geval zijn eerste bedrog.

Het duurde geruimen tijd eer ik zijn werkelijk adres had uitgevonden, bijna drie maanden.

En het noodlot wilde het zoo, hij bleek in het zelfde huis te wonen, als het meisje, dat ik zoo innig lief had.“

Plewanof wrong de handen en zijn tanden knarsten hoorbaar over elkander.

Zijn gelaat was nu werkelijk afschrikwekkend om aan te zien.

„Het verraad van dien man bleek nog grooter en afschuwelijker, dan wij het hadden vermoed. Hij had dure meubelen gekocht van het geld, dat wij hem hadden mede gegeven en hij leidde een lui en gemakkelijk leventje, zich niets bekommerend om de beginselen, waaraan hij trouw had gezworen.

Maar dat was nog niet alles!

En ik kan geen berouw gevoelen over hetgeen ik deed, als ik bedenke, dat hij ons verraden heeft aan de Londensche autoriteiten, dat hij daar heeft medegedeeld, wat wij van zins waren en de namen heeft genoemd van alle Russen hier te Londen, van wie hij wist, dat zij onze zaak waren toegedaan!

Dit alles vernam ik van een toegewijden vriend, en van dat oogenblik af was het lot van Jesse Draper beslist.

Als het noodig ware geweest, zou ik niet geaarzeld hebben, hem in een stampvollen schouwburg of een café overhoop te schieten, als ik hem daar toevallig had aangetroffen.

Ik zweer u, dat ik geen oogenblik geaarzeld zou hebben!

Ik was de uitvoerder van het sovjetgezag, ik was de scherprechter, die door mijn geestverwanten hierheen was gezonden, om een rechtvaardig vonnis te voltrekken. Gij zult daar natuurlijk anders over denken, gij zult mij wel ophangen, of mij tot levenslange celstraf veroordeelen, maar dat verandert niets aan de zaak.“

Met de gevouwen handen tusschen de knieën,

bleef Plewanof eenigen tijd voor zich uitstaren en ging toen voort:

„Ik kom nu aan het tijdstip, waarop ik de daad pleegde.

Ik had mij ter elfder ure voorgenomen, hem nog gelegenheid te geven, zich te rechtvaardigen, als hij daartoe kans zag.

Ik begaf mij dien avond om zeven uur naar zijn woning, die ik met eindelooze moeite tenslotte had gevonden en waar ik hem den dag te voren reeds bespied had.

En toen zag ik Ljoeba Domirsky.

Het was het noodlot, zeg ik u! Ik wist volstrekt niet, dat zij daar woonde, ik werd opnieuw door mijn hartstocht aangegrepen, ik ging haar na!

Niemand had mij zien binnentreden en ik drong tegelijk met haar haar woning binnen.

Wij waren in de werkkamer van haar broeder.

Ik sprak haar van mijn liefde, maar zij wees mij terug, en wees mij de deur! Toen zag ik een rooden nevel voor mij heen en weer golven — — — in haar oogen las ik haar afkeer, en dat maakte mij dol! Ik zwoer in mijzelf, mij te zullen wreken en op hetzelfde oogenblik viel mij het middel in, om aan mijne wraakzucht bot te vieren.

Ljoeba snelde weg, alsof ik een schadelijk ge-dierte was, dat zij moest ontluchten, en mijn besluit was geonmen.

Op een tafel stond het etui met instrumenten van Dimitry Domirsky, haar broeder. Ik opende het bliksemsnel en nam er een groot ontleedmes uit, dat zijn voorletters op het heft droeg.

Toen snelde ik weder weg en de duivel moet de hand in het spel hebben gehad, want weer was de portier afwezig.

Om negen uur keerde ik terug, maar nu was de man op zijn post.

Ik wist niet, of Draper misschien bevel had gegeven, alle vreemdelingen de deur te wijzen en daarom zeide ik maar op goed geluk, mij zijne verhalen herinnerend, dat ik zijn zoon was.

Ik beklom de trappen en de huishoudster opende mij de deur en liet mij binnen, maar ik volgde haar

op den voet, en was in zijn kamer, vóór zij mijn komst nog had kunnen aanmelden.

En toen was het met hem gedaan.

Hij moet mij dadelijk hebben herkend, want hij werd lijkleek en zijn sidderende hand tastte naar de lade van zijn schrijftafel.

Maar ik was hem voor!

Ik slingerde hem terzijde en ik wierp hem zijn lafhartig verraad voor de voeten. Ik maande hem aan, bewijzen voor het tegendeel te leveren, maar hij stotterde, stamelde — — — op zijn bleek gelaat was zijn schuld even duidelijk te lezen, als of het met een stalen stift op marmer gegrift was!

Hij moet geweten hebben, dat ik hem kwam dooden, want nimmer las ik zulk een walgelijke vrees in de oogen van een man.

Toen, op het laatste oogenblik, trachtte hij mij te vermurwen.

Ik zeg u, die laffe hond deed een voetval voor mij en bezwoer mij, hem te laten loopen, hem, die onze zaak aan den Minister verraden had, die ons had willen laten verjagen als gevaarlijk ontuig.

En toen hij de koude minachting in mijn oogen las, toen poogde hij mij verraderlijk aan te vallen, gewapend met een scherp en spits, stalen vouw-been, dat hij, met zijn rug naar zijn bureau staande, had gegrepen.

Maar ik had zijn bewegingen gevolgd, en toen hij het wapen ophief, stiet ik hem het ontleedmes in de borst.

Ik had den stoot herhaaldelijk beoefend, en ik zeg u, dat ik de goede plek raakte! Hij viel als een blok op zijn stoel neer en gleed van daar op den vloer, dood.

Ik had mijn twee ledig doel bereikt, ik had een schurk gestraft en ik had mij gewroken op Ljoeba Domirsky, want men zou nu haar broeder van den moord betichten!

Welnu, van dat laatste heb ik berouw, niet van het eerste.

Hij verdiende het dubbel en dwars, Jesse Draper, of John Houston, hoe zijn naam dan moge zijn! En nu kunt gij met mij doen, wat gij wilt, mijn rol is uitgespeeld!”

De volgende aflevering (No. 342) bevat:

HET PIRATENEILAND.

